

Identitetskriger

En Reise for å Finne Sann Personlig Verdi

ADRIAN EBENS

Adrian Ebens, 2021
Copyright © 2018, 2021, Adrian Ebens

Forfatterens moralske rett er blitt hevdet.

Alle rettigheter er forbeholdt. Ingen deler av denne publikasjonen kan reproduseres for kommersiell fortjeneste i uansett form, elektronisk, mekanisk, fotokopiering, opptak eller på annen måte, uten skriftlig tillatelse på forhånd fra utgiver og rettighetshavere. Vennligst legg merke til at forfatteren har uthevet deler av Bibelvers med fet skrift for å understreke et spesifikt poeng.

Oversatt fra engelsk til norsk av Azadeh Badiie. Boktittelen på engelsk er: "Identity Wars".

De fleste oversettelsene av Bibelvers er hentet fra Bibelen Guds Ord, 2017. Noen få er hentet fra Bibelen a.v. 1611 ved Morten Gjømlestad, 2003. Noen Bibelvers er en blanding av disse to norske Biblene for å komme nærmest den engelske teksten. Der forfatteren bruker Bibelvers fra andre engelske Bibler enn King James Bibelen, er dette oppgitt med en standard forkortelse på engelsk på slutten av verset. I slike tilfeller har jeg brukt fri oversettelse til norsk som for annen tekst.

Alle nettstedslenker og sitert innhold er oppdatert per desember 2020.

Denne boken og alle andre publikasjoner fra "Father of Love" er tilgjengelige fra nettstedet vårt **fatheroflove.info** For å bestille trykte kopier, vennligst send en e-post til adrian@life-matters.org

Identitetskriger

En Reise for å Finne Sann Personlig Verdi

Denne boken er dedikert til

Min kjære far Abel,
som lærte meg å stå rakrygget,
alltid være ærlig,
fullføre det du starter,
og aldri tolerere urettferdighet

Min kjære mor Evelyn,
som lærte meg å fortsette å drømme,
være kreativ, elske naturen,
og være generøs

Min kjære søster Karen,
som delte barndommens reise med meg,
og ofte fikk meg til å le med sin kvikke humor

Innhold

Del 1: De To Kongedømmene – Identitet Tapt.....	6
1. Duracell-Treet.....	6
2. Livets Kilde.....	12
3. Nær Guds Hjerte.....	20
4. Familieriket.....	24
5. Familiekrise.....	27
6. Helvete på Jord.....	32
7. Himmelen Livslinje.....	40
8. Sammenligning av De To Rikene.....	46
9. Babylons Hjerte.....	50
Del 2: Én Skjebne – Identitet Gjenvunnet.....	56
10. Brytning av Duracellens Lenker.....	56
11. Åpning av Himmelen Porter.....	64
Del 3: Reisen Tilbake til Sønneforhold.....	68
12. Livet Drevet av Duracellen.....	68
13. Trappen til Himmelen.....	72
14. Samme Guder, Andre Navn.....	77
15. Hvordan Leser Du?.....	84
16. Ikke Lenger en Tjener.....	88
17. Babylons Fall.....	92

Del 1: De To Kongedømmene – Identitet Tapt

1. Duracell-Treet

Rommet var svakt opplyst. På en av veggene hang det en rekke plakater, et bilde av en popmusiker og et annet av en idrettsmann, som ofte hadde fungert som vinduer inn til en etterlengtet virkelighet. Langs en annen vegg sto det et skrivebord med noen skolebøker på, men det sentrale elementet på skrivebordet var det lille, men kraftige stereoanlegget. Dette var faktisk et tenåringsrom, som bar preg av ambisjoner, turbulens og, ja, drømmer.

En enorm kamp raste i mitt hjerte, en skjebnekamp, et sannhetens øyeblikk. "Jeg hadde aldri trodd at jeg skulle gjøre noe sånt," mumlet jeg mens jeg stirret ned i gulvet. Mitt selvbilde var satt på en alvorlig prøve. Kampen var så intens at jeg søkte trøst hos plakatene som hadde hjulpet meg så mange ganger før med å avlede tankene fra det jeg nå var i ferd med å høste.

Luften var fylt av en følelse av desperasjon. Tankene mine grep etter symboler som kunne stabilisere min forstyrrede tilstand: akademisk, atletisk, velformulert var noen av de symbolene jeg grep etter, men de virket nå maktesløse til å hjelpe meg. En kvalmende sky senket seg over meg og begynte å kvele min ambisjonsfølelse. Den brøt seg inn i hjertets mest verdifulle steder og stjal deres skatter, og deretter gikk den inn i det aller helligste kammeret – håpet.

Jeg hadde snakket til min mor på en måte jeg hadde lovet meg selv at jeg aldri skulle gjøre. Dette var dråpen som fikk meg til å innse at jeg ikke var den personen jeg ønsket å være. Jeg likte ikke meg selv, og jeg ønsket å forandre meg, men det virket håpløst.

* * *

Depresjon. Depresjon er den største enkeltstående forbannelsen som rammer samfunnet vårt i dag. Verdens helseorganisasjon fastlår:

Depresjon er den viktigste årsaken til dårlig helse og uførhet på verdensbasis. Mer enn 300 millioner mennesker lever i dag med depresjon, en økning på mer enn 18% mellom 2005 og 2015¹.

Prøv å forstå omfanget av dette problemet i følgende statistikk fra 2011:

- 1 million selvmord hvert år. Ett dødsfall hvert 40. sekund, eller 3000 per dag.
- For hver person som tar sitt eget liv, er det minst 20 som forsøker å gjøre det. Det blir 60 000 per dag.
- På verdensbasis har selvmordsraten økt med 60% i løpet av de siste fem tiårene – hovedsakelig i de industrialiserte landene.
- 60% av alle selvmord skjer i Asia. Kina, India og Japan står for omtrent 40% av alle selvmord, ifølge WHO².

Hva i all verden er det som foregår? Hva er det som er så deprimerende med livet at millioner av mennesker velger å dø fremfor å møte en ny dag?

I boken "*The Mind Game*", kommer Phillip Day med dette svært avslørende utsagnet:

Før i tiden samlet omsorgsfulle familiemedlemmer seg rundt den deprimerede slektningen og ga ham eller henne trygghet og oppmerksomhet til å snakke ut. ... I dag, med oppløsningen av familieenheten, nedvurderingen av religionen og separasjonen av mange familier fra hverandre på grunn av det hektiske tempoet i det 21. århundrets liv, har psykoanalysen rett og slett overtatt rådgivningsoppgaven som tidligere ble utført av omsorgsfulle

1 http://www.who.int/mental_health/management/depression/en/

2 <https://www.medicalnewstoday.com/articles/234219.php>

slektninger eller pastoren i nabolaget. Jeg er overbevist om at dette har hatt en skadelig effekt på vårt samfunn.³

Phillip Day lister opp tre faktorer: (1) oppløsningen av familieenheten; (2) nedvurderingen av religionen; (3) separasjonen av mange familier fra hverandre på grunn av det hektiske tempoet i det 21. århundrets liv. Den sentrale faktoren er oppløsningen av familieenheten. David Van Biema kommenterte dette emnet på følgende måte:

En generasjon som ikke ligner noen annen har vokst opp, en generasjon der millioner har blitt preget av en dyp og tidlig sorg. De er skilsmissebarn. De er bare første ledd i en tilsynelatende endeløs falanks⁴.

Jim Conway beskriver i sin bok "*Adult Children of Legal and Emotional Divorce*" i detalj den smerten og det savnet som tusenvis av mennesker har opplevd som følge av en splittet familie, enten juridisk eller emosjonelt. Et av de viktigste kjennetegnene han beskriver, er usikkerhet og de stadige spørsmålene "Hvem er jeg?" og "Er jeg verdt å bli elsket?"⁵

Disse spørsmålene fører oss til selve kjernen av det menneskelige dilemmaet – følelsen av å være betydningsfull. Bryr noen seg virkelig om meg? Er jeg verdt noe? Hvordan kom disse spørsmålene til å feste seg i menneskets psyke? For å svare på det spørsmålet, må vi gå tilbake til begynnelsen.

Plutselig befant Eva seg stirrende på det forbudte treet. "Hvorfor har Gud forbudt oss å spise av dette treet?" undret hun seg. Frukten så så innbydende ut og lokket henne frem. Plutselig hørte hun en stemme fra treet. Satan, som så sin mulighet, fristet henne ved hjelp av en slange: "Har Gud virkelig sagt: Dere skal ikke spise av noe tre i hagen?"⁶ Satan både lokker Eva til debatt og sår tvil i hennes sinn om bokstaveligheten i Guds ord. Når det gjelder debatt og logikk, er Eva ingen match for Satan. Legg til dette de ukjente våpnene av bedrag og mørke, og konkurransen

3 Phillip Day, Introduction - <http://www.campaignfortruth.com/Eclub/100702/depressionandsuicide.htm>

4 David Van Biema, *Learning to Live with a Past that Failed, People*, May 29, 1989, s 79.

5 Jim Conway, *Adult Children of Legal or Emotional Divorce*, (Monarch Publications, 1990) s 53.

6 1. Mosebok 3:1

vil bli knusende kort hvis Eva signaliserer at hun er villig til å delta ved å åpne munnen.

"Vi kan spise av frukten på trærne i hagen, men om frukten på det treet som står midt i hagen, har Gud sagt: Dere skal ikke spise av den, og heller ikke røre den, ellers skal dere dø."⁷ Eva aksepterer utfordringen ved å gjenta ordene Gud hadde sagt, men nå er hun i dyp trøbbel. Hennes egen nysgjerrighet, kombinert med Satans innledende utfordring, gjorde henne uforberedt på hans følgende sjokkerende utsagn: "Dere skal sannelig ikke dø."⁸

Har du noen gang vært engasjert i en 'vennskapelig' debatt og følt at du har relativt god kontroll over situasjonen, helt til motparten kommer med noe helt uventet? Noe du aldri hadde forventet, noe som setter en kjepp i hjulene som snurrer rundt i tankene dine og får dem til å stoppe opp? Ikke at det de sa var noe veldig dypt eller opplysende, men du forventet aldri at det skulle komme fra dem. Du hadde aldri tenkt på muligheten av at de kunne si slike ord så frimodig og så åpenlyst.

Satan, som ser at han har immobilisert sitt bytte med ødeleggende presisjon, setter inn det avgjørende støtet. "For Gud vet at på den dagen dere spiser av det, da skal deres øyne bli åpnet, og dere skal bli som Gud og kjenne godt og ondt."⁹

Disse få versene kan være som å passere gjennom en liten by på landet; blunk, og du vil gå glipp av dem. Konseptet som Satan introduserte for Eva inneholdt frøet til forbannelsen som nå plager alle Adams barn – kampen for være betydningsfull. Et konsept som høres så befriende ut, men utgjør selve substansen i lenkene som slavebinder menneskesjelen i elendighet og mørke. Høres det litt søkt ut? Bli med meg idet vi pakker ut dette konseptet '*Dere skal sannelig ikke dø*', og ser på hva det fører med seg og hvilken rolle det spiller når det gjelder de gnagende spørsmålene: "Bryr noen seg om meg?" og "Er jeg verdt å bli elsket?"

Jeg husker da jeg var rundt åtte år gammel, hadde min søster fått en

7 1. Mosebok 3:2,3

8 1. Mosebok 3:4. Direkte oversatt fra engelsk i King James Bibelen, "Dere vil sikkert ikke dø."

9 1. Mosebok 3:5. Direkte oversatt fra engelsk i King James Bibelen.

dukke som kunne gråte, le og til og med drikke melk. Alt du trengte å gjøre, var å sette et par batterier i ryggen på den, og så var den i gang. Min søster hadde timevis med underholdning med den. Jeg ville gi den til hunden fordi gråten ble veldig irriterende etter en stund, men kom på bedre tanker fordi jeg ikke ville høre min søster gråte i en time. Denne babyen fikk liv bare ved å sette to batterier i ryggen, og det var nettopp dette Satan forsøkte å få Eva til å forstå. Eva, du trenger ikke å bekymre deg for hva andre sier, du har liv i deg selv. Du kan gjøre som du vil, og du vil ikke lide noen skade, for du har liv i deg selv. Du vil sannelig ikke dø, og så lenge du kommer tilbake hit til dette treet for å lade batteriene, vil du klare deg bra.

Kan du forestille deg en 18 måneder gammel baby som sier til foreldrene sine: "Jeg tror jeg kan klare meg selv nå. Jeg snakket akkurat med hagegnomen i hagen, og han sier at jeg har kraft inni meg som vil holde meg i live og dekke alle mine behov. Så takk for all deres hjelp, og kanskje vi møtes igjen en dag." Dette er nøyaktig det som skjedde med Adam og Eva i hagen. Dette konseptet '*dere skal sannelig ikke dø*' hadde ødelagt deres følelse av total avhengighet av deres himmelske Far. Det angrep selve grunnlaget for hvem de var som individer. Det forvirret deres følelse av identitet og dermed også deres verdi som Guds barn. Hvorfor kunne ikke Adam og Eva bare innse sin feil og vende tilbake til en posisjon av total avhengighet av deres himmelske Far? Jeg skulle ønske det var så enkelt, men konsekvensene av å omfavne konseptet '*dere skal sannelig ikke dø fordi dere har kraft i dere selv,*' selv for et sekund, har den øyeblikkelige effekten at du aldri kan vende tilbake til den opprinnelige lykksalige tilstanden av fellesskap med Gud. Vi skal snakke mer om dette senere, men la oss først gå tilbake til det skjebnesvangre treet.

Legg merke til Satans antydning om at når de spiste denne frukten, ville deres øyne på mystisk vis bli åpnet for en høyere tilstand av eksistens. Slutningen her er ikke bare at du har kraft i deg selv, men at det materielle universet inneholder kraftfulle objekter, som når du eier dem, kan gjøre deg enda mektigere. Velkommen til den materielle verden.

I 1. Mosebok 3:4,5 er Satan i full evangeliseringsmodus for å vinne konvertitter til sitt nye utopiske rike. Han tilbød et rike som lovet makt og

tilfredsstillelse til alle som ville omfavne det. Dette riket er basert på to kjerneprinsipper:

1. Du har liv i deg selv, noe som gjør deg helt uavhengig av enhver ekstern velgjører eller autoritet.
2. Omgivelsene våre inneholder mennesker, gjenstander og ting som, hvis vi eier eller er assosiert med dem, kan gjøre oss mer kraftfulle, mer opplyste og mer tilfredse i livet.

Gjennom dette kunnskapens tre tilbød Satan en batteridrevet tilværelse; et liv uten behov for noen ekstern velgjører eller autoritet, derav tittelen på dette kapitet – Duracell-treet. Satan ville fortelle oss at cellene i kroppene vår vil forbli evig holdbare hvis vi følger hans livsfilosofi.

Det er viktig å huske at da Adam og Eva spiste frukten fra treet, var det ingen ivoende gift i den som gjorde dem redde, syndige og opprørske. Bibelen forteller oss at frukten var god som mat.¹⁰ Giften var ordene som Satan sa til Eva. Giften er prinsippene i hans rike. Noen mennesker stiller spørsmålet: "Hvorfor må jeg lide når Adam og Eva spiste av frukten? Jeg spiste jo ikke av det treet." Sannheten er at hver gang vi handler uavhengig av Gud, spiser vi av det treet på nøyaktig samme måte som Adam og Eva gjorde, fordi vi har svelget giften fra Satans rike. Vi vil faktisk få vite at vi spiser av dette treet hver eneste dag, og vi lider av forferdelige fordøysesbesvær som følge av dette.

Tanken på at vi kan leve uavhengig av Gud, virker kanskje ikke så fremmed for mange mennesker, men i neste kapittel skal vi lære at denne typen tenkning er selvmorderisk.

10 1. Mosebok 3:6

2. Livets Kilde

Det hadde vært en lang dag på jobb. Vi var i sluttfasen av å utarbeide et budsjett – faktisk var det rundt nitti budsjetter som skulle slås sammen til ett. Det var en delikat prosess med å fordele de tilgjengelige inntektene mellom alle de ambisiøse lederne, som alle ønsket, håpet og til og med krevde en større del av kaken for å nå sine mål. Jeg forsøkte forgjeves å presse alle disse tallene ut av hodet mitt da telefonen plutselig ringte. "Hallo... Det er pappa, gutten min." Pappa hørtes ut som om han bar "Empire State"-bygget på skuldrene. "Hva er det, pappa?" "Mamma har vært i en alvorlig bilulykke." De ordene traff meg som en slegge. Jeg begynte umiddelbart å skjelve, og pulsen min ble bokstavelig talt fordoblet på et øyeblikk. Musklene mine ble spente mens et adrenalinrush tok over kroppen min. "Ulykke?" Jeg nærmest hvisket inn i telefonen mens jeg prøvde å holde den i ro. "Hvor alvorlig?" "Det er ganske alvorlig, gutten min."

I det øyeblikket ønsket jeg at jeg kunne ha hoppet gjennom telefonen og bare holdt fast i pappa, men han var 12 timer unna, og jeg måtte vente til morgenen med å ta et fly. Da jeg la på røret, gikk tankene mine i spinn – sjokk, frykt og nummenhet slo meg på en gang. Akkurat da husket jeg Jesus, og jeg sank ned på mine knær og ropte ut: "Åh, Jesus – vær så snill, ikke la henne dø." Jeg åpnet Bibelen og bare ba og ba, helt til en følelse av ro kom over meg, og jeg følte meg nesten fredfull. Tankene mine vandret så videre til hverdagens trivielle ting, før det igjen slo meg; frykt, hjelpeløshet og sjokk. Gjentatte ganger gikk jeg ned på mine knær og bare ba og holdt fast i Jesus.

Mamma hadde vært på vei til en musikktime. Hun kjørte på en tofelts motorvei med en ti meter plenstripe mellom de to veiene. Hun passerte akkurat en annen bil da hun kjørte over en bakkekam, og det er alt hun husker. En bil som kom mot kjøreretningen, hadde mistet kontrollen og kjørt over den ti meter brede plenstripen mellom de to veiene og truffet mamma frontalt. Kraften i sammenstøtet dyttet motoren i mammas bil gjennom brannveggen, samtidig som rattet ble dyttet rett inn i ansiktet hennes. Av en eller annen ukjent grunn brakk setet i det øyeblikket, og jeg

er så takknemlig for at det gjorde det, ellers ville hun ha dødd umiddelbart. Da de brakte henne til sykehuset, hadde hun brukne armer og ben, og hele venstre side av hennes ansikt var gått i oppløsning.

Da min mor ble båret inn på sykehuset, var det en lege som akkurat var ferdig med sitt skift. Da han så min mor, gikk han umiddelbart i gang med arbeidet. Han kjempet i åtte timer for å redde hennes liv, og til slutt, etter mange anspente øyeblikk, ble hun stabil. Jeg finner ikke ord for å takke den legen; selv nå får jeg tårer i øynene. Den mannen jobbet i 16 timer i strekk, og så var han omtenksom nok til å ringe min far klokken tre om natten for å fortelle ham at mammas tilstand var kritisk, men stabil. Jeg er fortsatt utrolig takknemlig overfor ham; et lysende eksempel på legeyrkets dyktighet, styrke og vennlighet.

Noen dager senere var min kone og jeg på intensivavdelingen hos mamma. Jeg var bare så glad for å se henne i live. Legene var forbauset over hvor raskt hun kom seg. Vi fikk beskjed om at hun aldri kom til å spille piano igjen, og at hun kanskje ikke engang kom til å gå igjen. Det var et hardt slag, men hun var fortsatt hos oss, og jeg var takknemlig. Lorelle satt og så på de medisinske dagbokoppføringene for mamma og vinket meg bort. Den viste et tydelig punkt der de trodde de kom til å miste mamma, og så plutselig mobiliserte alle hennes vitale funksjoner seg og hun ble stabil. Det var ingen forklaring på hvordan dette skjedde, men jeg visste at min Far, livets kilde, hadde sendt sin Sønn for å holde henne oppe. Jeg er så takknemlig for Jesu livgivende kraft. I dag går mamma, og noen ganger når hun spiller piano, føler jeg en dyp takknemlighet til Jesus for at Han reddet min mor fra en sikker død.

Når det gjelder å forstå livets kilde, lar Bibelen oss ikke være i tvil. Vi leser følgende om Jesus i Kolosserbrevet:

For ved Ham ble alle ting skapt, det som er i himmelen, og det som er på jorden, både synlige og usynlige, enten det er troner eller herredømmer, myndigheter eller makter. Alle ting ble skapt ved Ham og for Ham. (17) Han er før alle ting, **og i Ham blir alt holdt sammen**. —Kolosserbrevet 1:16,17

Alt vi kan se eller oppfatte, og til og med ting vi ikke kan se, ble skapt og

oppretholdes nå av Jesus Kristus.¹¹ Legg nøye merke til ordlyden i den siste setningen. Og *i Ham* blir alt holdt sammen. Teksten forteller oss tydelig at livskraften som kommer fra Guds Sønn, holder hele universet sammen. Paulus uttrykker det på en annen måte i Apostlenes gjerninger:

Gud, som gjorde verden og alt som er i den, bor ikke i templer gjort med hender, siden Han er Herre over himmel og jord. (25) Han kan heller ikke tjenes av menneskehender, som om Han trengte noe, siden **Han selv gir alle liv, pust og alle ting**. (26) Han har gjort hvert folkeslag av ett blod og latt dem bo over hele jorden, **og har fastsatt deres forutbestemte tider og grensene for deres bosteder**, (27) for at de skulle søke Herren i håp om at de kunne famle seg fram til Ham og finne Ham, selv om **Han ikke er langt borte fra en eneste av oss**. (28) **For i Ham er det vi lever og beveger oss og er til**, slik også noen av deres egne diktere har sagt: 'For vi er også Hans avkom.' —Apostlenes gjerninger 17:24-28

Her ser vi en Gud som er intimt involvert i våre liv. Paulus begynner med det store bildet og går deretter ned til det personlige og intime nivået:

1. Han har bestemt tid og sted for hver nasjon.
2. Han er ikke langt borte fra *en eneste* av oss.
3. ...og til slutt går Paulus rett til sakens kjerne og sier at *i Ham* lever og beveger vi oss og er til.

Hvis vi lever *i Ham*, sier enkel logikk oss at vi ikke kan leve uten Ham. Som Guds guddommelige representant sa Jesus, Guds Sønn: "...uten Meg kan dere ikke gjøre noe."¹² Vennligst forstå at dette betyr at vi ikke kan gjøre noe fysisk, mentalt eller åndelig uten Ham. Vi er helt og holdent avhengige av Gud og Hans Sønn for alt, akkurat som en liten baby er avhengig av sine foreldre.

La meg illustrere dette poenget, for det har vidtrekkende implikasjoner. Tenk på det fantastiske organet hjertet. Det fungerer som en pumpe som sirkulerer blodet rundt i kroppen vår, uten pause, i flere tiår. Det som er utrolig med hjertet, er at hjertets pulsering ikke ser ut til å være hjulpet av

11 Men alle ting kommer fra Deg, og ut av Din egen hånd har vi gitt til Deg. —1. Krønikebok 29:14

12 Johannes 15:5

noe utenfor seg selv. Hjertermuskelen kan trekke seg sammen og slappe av uten noen direkte stimulans fra nervesystemet. Den har det som kalles et iboende reguleringsystem. Som en lærebok i anatomi uttrykker det: "Ledningssystemet består av spesialisert muskelvev som genererer og distribuerer de elektriske impulsene som stimulerer hjertermuskelfibrene til å trekke seg sammen."¹³ Disse muskelfibrene er definitivt spesialiserte fordi de genererer elektriske impulser som ikke kommer fra nervesystemet. Det er helt utrolig at ingen steder i anatomilæreboken tar opp spørsmålet om hvordan disse hjertermuskelfibrene produserer denne elektriske ladningen som får hjertet til å trekke seg sammen. Det kalles spesialisert og iboende, men hvordan gjør den det, og hvor kommer denne energien fra?

Det er her veien deler seg. Bibelen forteller oss at denne energien kommer direkte fra Gud: "I Ham lever vi" (Apostlenes gjerninger 17:28). Men Satan forteller oss at den er iboende i oss; den er rett og slett en del av den biologiske prosessen vi har som vår egen: "Dere skal sannelig ikke dø" (1. Mosebok 3:4). Dette er et så grunnleggende spørsmål. Det er enten det ene eller det andre. Det er mange kristne som prøver å finne en middelvei i dette spørsmålet og sier: "Ja, Gud har skapt alt, men det er som en opptrekkbar klokke. Han startet den og lot den gå." Som om Gud på en eller annen måte har laget Duracell-batteriene og plassert dem inni oss. Bibelen lærer oss ikke dette. Vi er intimt knyttet til Ham og totalt avhengige av Ham hvert millisekund av hvert sekund av hvert minutt av hver time av hver dag. Gud forsyner oss aktivt, bevisst og kjærlig med den elektriske ladningen som holder hjertene våre i gang. Det er noe ved denne virkeligheten som kan gjøre oss som mennesker veldig ukomfortable, men det skal vi ta opp senere. Faktumet er at vi trenger å oppklare dette spørsmålet nå. Enten tror vi at "i Ham lever vi og beveger oss og er til," eller vi tror at "vi skal sannelig ikke dø". Det finnes ingen middelvei.

Selv om dette kan være utfordrende for mange av oss, har vi bare tatt for oss den fysiske delen av menneskets tilværelse. Vi vil nå se på de mentale og åndelige aspektene. Tenk på følgende tekster:

13 Gerard Tortora and Nicholas Anagnostakos, *Principles of Anatomy and Physiology*, (Harper and Row Publishers, New York, 1984) s 463.

For at deres hjerter kan bli trøstet, bli knyttet sammen i kjærlighet og nå fram til hele rikdommen av full overbevisning og innsikt som gir kunnskap om Guds mysterium, både om Faderen og om Kristus. (3) **I Ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult.** — Kolosserbrevet 2:2,3

Herren talte til Moses og sa: (2) "Se, Besalel har Jeg kalt ved navn, han som er sønn av Uri, Hurs sønn, av Judas stamme. (3) **Jeg har fylt ham med Guds Ånd, med visdom, med forstand, med kunnskap og evne til alle slags håndverk,** (4) til kunstnerisk arbeid, til å arbeide med gull, med sølv og med bronse, (5) til å slipe steiner til innfatning, til treskjæring og til å utføre all slags håndverk. —2. Mosebok 31:1-5

Bibelen åpenbarer Gud som kilden til all visdom og kunnskap. Kolosserbrevet 2:2,3 utfordrer forestillingen om at vi som mennesker kan være opphav til visdom og kunnskap. All visdom og all kunnskap kommer fra Gud gjennom Kristus, Hans Sønn. Et eksempel på dette finner vi i 2. Mosebok 31:1-5. Her ser vi at Gud gir en mann visdom og forståelse innen håndverk. Det er interessant at vi ofte omtaler mennesker som viser stor evne og talent som "begavede". Det er de faktisk, begavet av Gud.

La oss forflytte oss til midten av en konsert. Publikum er trollbundet, idet en talentfull ung dame fører fingrene opp og ned på flygelet som står imponerende på scenen. Hun får bokstavelig talt pianoet til å synge – berøringen fra mesterens hånd. Så bygger hun opp til klimaks, og vi aner at slutten er kommet. Vi vil at hun skal fortsette – men sangen slutter, og publikum bryter ut i applaus, overveldet av en slik eleganse og ynde, kombinert med lidenskap og intensitet. Den unge damen bukker og inhalerer duften av lovprisning, før hun går av scenen.

La oss bare gå litt tilbake, for det er noe interessant med dette vanlige scenariet. Hver gang noe slikt skjer, burde publikum bryte ut i allsang: "Lovet være Gud, fra hvem alle velsignelser strømmer," eller noe lignende. Applausen bør rettes til Gud som har gitt ferdigheten, visdommen og evnen. Pianistens hjerte burde flyte over av kjærlighet og takknemlighet til Gud for den gaven Han har gitt henne å bruke, men dette er sjelden tilfelle. Hvis vi virkelig handlet slik, ville vi ikke bli

opprømte over suksess eller motløse over nederlag, fordi evnen til å prestere kommer ikke fra oss, og hvis den ikke kommer fra oss, kan vi ikke ta æren når vi lykkes eller føle oss motløse når vi mislykkes.

Her ligger Duracell-treets forbannelse. Forestill deg friheten med å fly motorisert paragliding ut i den åpne himmelen.¹⁴ Frihetsfølelsen vi opplever når vi lykkes og tror vi er opphaveren til suksessen, kan sammenlignes med gleden ved å stige tusenvis av meter over jorden og oppleve den fantastiske utsikten fra høyt oppe. Men hvis vi kommer for høyt opp, kan oksygenmangelen føre til at vi mister bevisstheten eller får motorsvikt og styrter mot bakken. Jo lengre vi kommer inn i løggen om iboende kraft, desto større blir støthastigheten når vi styrter ned. Det er umulig å unnslippe Duracell-treets forbannelse. Når du først har smakt på frukten, er lysten til å klatre uimotståelig, og den endelige konsekvensen er uunngåelig. Det er ingen tilfeldighet at "depresjon er den viktigste årsaken til uførhet på verdensbasis."¹⁵

Frukten fra Duracell-treet skaper dette ønsket om å stige til høyder som ikke passer oss. Jo mer frukt vi spiser, desto større blir lysten til å stige og desto sikrere er det at vi vil styrte. Hvor mange fall har du allerede hatt? Hvor mange flere kan du tåle? Det er verdt å tenke på.

La oss gå til neste nivå. Vi har sett på implikasjonene av fysisk og mental avhengighet, men hva med åndelig og moralsk avhengighet? Dette er et utfordrende tema, så fest sikkerhetsbeltet; det kan bli en tøff tur.

Bibelen forteller oss at "Gud er kjærlighet" (1. Johannes 4:8). Dette forteller oss at Gud er kjærlighetens kilde. Det refererer også til Gud som håpets Gud (Romerbrevet 15:13). Denne tanken utdypes i Galaterbrevet:

Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, vennlighet, godhet, trofasthet, (23) saktmodighet, selvbeherskelse. Det er ingen lov mot slike ting. —Galaterbrevet 5:22,23

14 Motordrevet paragliding, også kjent som paramotorflying eller PPG, er en form for ultralett luftfart der piloten bærer en motor på ryggen (en paramotor) som gir nok fremdrift til å ta av med en paraglider. Den kan startes i stillestående luft og på flat mark av piloten alene – ingen assistanse er nødvendig. —Wikipedia.

15 http://www.who.int/mental_health/management/depression/en/

Implikasjonene av denne teksten er oppsiktsvekkende. La oss analysere den omgående. Alle disse egenskapene kommer av å ha Guds Ånd. Det betyr ganske enkelt at uten Guds Ånd kan du ikke ha kjærlighet, glede, fred, tålmodighet, vennlighet og så videre. Jeg tenkte på denne bibelske sannheten en dag mens jeg spaserte i en park ved en innsjø. Det var rolig og fredelig. Plutselig la jeg merke til en mor som dyttet datteren sin på en huske. De lo sammen og nøt tydeligvis hverandres selskap. Kjærligheten som denne moren opplevde for datteren sin, var inspirert av Gud. Tanken om å være kjærlig, snill og god mot hennes datter oppstod ikke i morens hjerte, men i Guds hjerte, og den ble gitt til den moren som valgte å uttrykke den, og den ble en mors kjærlighet. Slik sett er det egentlig ikke morens kjærlighet i det hele tatt, men Guds kjærlighet uttrykt gjennom moren. Denne kjærligheten ble en del av moren fordi hun responderte på Guds Ånd og uttrykte den. I sanneste forstand finnes det ikke noe slikt som en mors kjærlighet til sine barn eller kjærlighet mellom mann og kone. Høres det radikalt ut? Vel, dette er hva Bibelen lærer.

Jeg har presentert denne ideen mange ganger når jeg har forkynt eller holdt foredrag på seminarer, og det er interessant å se hvordan tilhørerne reagerer. Noen ser ut som om jeg nettopp har angrepet selve grunnlaget for menneskeheten. Til tross for alle de millionene av kjærlighetsanger som noensinne er blitt sunget, og de milliardene av løfter gitt ved ekteskapsalteret om at "Jeg elsker deg og vil elske deg for alltid," kan ikke ett av disse løftene noensinne holdes uten at Gud øser sin kjærlighet inn i våre mottakelige sjeler. La oss plassere egenskapen kjærlighet i en paraglider. Hvorfor er det så mange som "faller ut" av kjærligheten og styrter mot bakken? Mennesker som tror at kjærlighet har sitt opphav i vår egen sjel, kan ofte våkne opp om morgenen og ikke 'føle' seg forelsket i sin partner. De begynner å tvile på om dette forholdet fortsatt er riktig for dem, og begynner ofte å se seg om etter noen andre som kan bringe følelsen tilbake. Duracell-kredittkortet har nådd sin grense, og nå er det på tide å betale.

Hva med den oppriktige mannen som virkelig mente sine løfter om å elske sin kone for alltid, og så plutselig blir tiltrukket av en annen kvinne? Han ønsker kanskje ikke å føle det slik, men han "kan ikke noe for det." Kjærlighet forveksles med begjær, og det oppstår tvil om hans integritet.

Han begynner da å trekke seg tilbake fra partneren fordi skyldfølelsen over å ha handlet på denne måten hindrer ham i å tro at han fortsatt kan være elskelig. Han trodde han kunne opprettholde kjærlighetsstrømmen fra sitt hjerte, men nå har paraglideren hans stoppet og styrter mot bakken der han tok av, og hans ekteskap er over. Er det rart at det er så vanskelig for folk flest å finne glede i ekteskapet?

For dem som føler at deres ekteskap ikke er verdt det lenger, husk at kjærlighet bare har sitt opphav i Guds hjerte og er fritt tilgjengelig for dem som ber Ham om den. Hvis du føler at du har mistet kjærligheten til din partner, så be Gud om å gi den tilbake til deg. Han vil gjøre det, for Han har lovet det.

Hva som helst dere ber om i Mitt navn, det skal Jeg gjøre, så Faderen kan bli herliggjort i Sønnen. (14) Dersom dere ber om noe i Mitt navn, skal Jeg gjøre det. —Johannes 14:13-14

3. Nær Guds Hjerte

Vi kjørte nedover motorveien i en halsbrekkende fart. Lorelles rier hadde utviklet seg til et vedvarende mønster. Vi ville ikke bli overrasket, så vi satte kursen mot sykehuset. Alt var nytt og spennende; snart skulle vi få vårt første barn. Vi ankom fødselsavdelingen, og sykepleieren så på oss og sa: "Dere er for glade, dere må gå en tur." Vel, det la en demper på entusiasmen vår. Førtifem minutter senere kom vi tilbake, og nå smilte ikke Lorelle lenger. En halvtime til, og vi havnet midt i fødselen. Ja, det finnes ikke noe annet ord for å beskrive det, veer, harde veer. Vi prøvde å huske alle teknikkene fra prenataltimene, men det var vanskelig å holde fokus. Veene kom som et godstog med full fart. Så snart du hadde håndtert den ene, kom den neste rett over deg. Endelig, etter elleve timer, tok vi imot vår førstefødte sønn, Michael.

Det finnes et veldig interessant bilde av Lorelle og meg rett etter at hun hadde født. Det er helt fantastisk. Hun sitter der og stråler, som om alt var gjort på en dag, og jeg svaier i vinden og ser ut som om jeg er i ferd med å kollapse. Jeg fikk en helt ny respekt for kvinnelighet den dagen. Jeg må fortelle dere damer at det å se på kona di føde er virkelig hardt arbeid.

Når du er ferdig med å le, skal jeg fullføre poenget mitt. Det følelsesmessige stresset ved å se den du elsker i så mye smerte, er utrolig. Vi menn har som regel en løsning på et problem, men denne gangen hadde jeg ingen svar, og det gjorde vondt. Jeg ba bare: "Gud, jeg vet at det er en grunn til all denne smerten, men akkurat nå kan jeg ikke se den." Jeg var så glad da det var over.

Da jeg holdt min sønn for første gang, var det et evig øyeblikk. Jeg så ned i øynene hans, og han så rett tilbake på meg, og det var fantastisk. Mens jeg fortsatte å se med ærefrykt og undring, ble jeg grepet av en dyp følelse av frykt. Jeg visste at min sønn var preget av den samme naturen som min egen, en natur som utfordrer autoriteter, og som naturlig trekkes mot opprør, snarere enn lydighet. Jeg visste at jeg hadde ansvaret for å veilede denne viljen og trene ham opp i ekte kjærlighet, vennlighet, uselviskhet og lydighet. Etter alt dette lurte jeg på om han ville være min

venn? Kunne noe komme mellom oss og skille oss? Jeg ba der og da: "Åh, kjære Far i himmelen, la ikke noe komme mellom min sønn og meg. Måtte vi alltid være nær hverandre, og jeg ber om at han vil lære å kjenne den jeg er og være min venn." Intensiteten i den bønningen sitter fortsatt i meg. Jeg føler den ofte, og jeg ber den fortsatt i troen på at Gud vil gjøre den til virkelighet.

Fire år senere tilbrakte jeg en stille sabbatsdag med å spasere og snakke med Herren, langt borte fra livets kjas og mas. Jeg tenkte på min Far i himmelen og Hans kjærlighet til meg, og på hvor dyrebar den er. Plutselig vandret tankene mine tilbake til min sønns fødsel, og jeg gjenopplevde det intense ønsket om aldri å bli skilt fra ham, og at han virkelig skulle kjenne meg. Scenen gikk over, og i stillheten hørte jeg en stille, liten stemme dypt i mitt sinn, og den sa: "Det er slik Jeg føler for deg." Jeg visste ikke om jeg skulle le eller gråte, og jeg syntes det var utrolig vanskelig å akseptere. "Men Herre," sa jeg, "Du vet hvordan jeg er, Du vet at jeg har gjort og sagt mange gale ting," og slik fortsatte jeg å kjempe. Jeg ble ganske overrasket over meg selv. Jeg er en mann som har tatt imot Kristus som min Frelser og tror at mine synder er tilgitt, men da Gud kom så nær meg og fortalte meg hvordan Han føler for meg, var det vanskelig å akseptere. Til slutt ropte jeg bare ut: "Åh, takk, takk for at Du elsker meg, og takk for alt Du har gjort for meg. Jeg elsker Deg veldig høyt." Jeg følte det som om jeg ble holdt i armene Hans. Jeg kunne ikke ha vært lykkeligere. Jeg innså at min Far i himmelen elsker meg så høyt at Han ikke ønsker at noe skal komme mellom oss. Det gjør Ham vondt å tenke på at vi kan skilles, og Han gjør alt Han kan for at det aldri skal skje.

I denne opplevelsen ble de vidunderlige privilegiene ved å være en del av Guds rike åpenbart for meg helt inn i hjertet. Kort tid etter denne hendelsen, ble jeg ledet til noen avsnitt i Bibelen som virkelig åpnet øynene mine og fikk meg til å prise Gud enda mer. Jeg ber om at betydningen av denne teksten vil brenne seg inn i ditt hjerte og aldri forlate deg. Her er et veldig klart vindu inn mot Guds rike:

Blir ikke fem spurver solgt for to kobbermynter? Og ikke én av dem er glemt av Gud. (7) Men til og med hårene på deres hode er talt, alle sammen. Frykt derfor ikke! Dere er mer verd enn mange

spurver. —Lukas 12:6,7

Jesus forklarer prinsippene for sitt rike. I disse versene har vi en formel for hva som gjør mennesker betydningsfulle i dette riket. Hva er det som gjør at de teller, hva er det som gjør at de er verdt noe, hva er det som gjør dem verdifulle? Hvis disse spørsmålene ikke er viktige for deg, vil ikke denne teksten bety så mye for deg, men jeg har ennå ikke funnet noen som ikke sliter med spørsmål om egenverd.

Jesus angir verdien av fem spurver i menneskelige termer. I jordisk forstand har disse spurvene liten verdi. Jesus lager så en kontrast og sier: "Ikke en av dem er glemt av Gud." Kontrasten her er at fordi Gud husker spurvene, er de svært verdifulle i Guds rike. Jesus utvider dette prinsippet ved å sammenligne hvor mye Gud tenker på oss sammenlignet med spurvene. "Hårene på hodet deres er talt alle sammen." Hvis dette ikke er 'direkte, nært og personlig', hva er det da? Kjenner du noen som vil vite så mye om deg at de til og med overvåker antall hårstrå på hodet ditt? Så kommer sluttpoenget: "Frykt derfor ikke; dere er mer verd enn mange spurver." Kan du se hvordan verdi og betydning oppnås i Guds rike? Det kommer ganske enkelt av å innse at Gud tenker kjærlig på oss hele tiden. Vi er definitivt i Hans tanker. Han gir oss liv, får hjertene våre til å slå og utøser aktivt sin kjærlighet inn i våre liv slik at vi kan glede oss over livet, og Han gir oss rike gaver, talenter og evner til vår fornøyelse, glede og tjeneste for andre. Her er hemmeligheten bak Guds rike, hemmeligheten bak betydning. Det er nøkkelen som låser opp verdiløshetens og depresjonens slavebindende rike. Har du mot til å tro på det?

Mens vi er inne på dette punktet, vet du hvor mye Gud tenker på deg? Hør på dette...

Mange, Herre, min Gud, er Dine underfulle gjerninger, dem som Du har gjort. Og i Dine planer til beste for oss kan ingen måle seg med Deg. Hvis jeg skulle forkynne dem og tale om dem, er de for mange til å telles. —Salmenes bok 40:6

Hvis vår verdi bestemmes av de kjærlige tankene Gud har om oss, så forteller denne teksten oss at vi er uvurderlige, fordi den sier at Hans planer og tanker for oss er større enn det som kan erklæres eller

tallfestes. Hvordan føles det å være uvurderlig? Men det kan bare være så godt som vår tro på sannheten om at Gud elsker oss over alt på jord, uansett hvor gode eller dårlige vi er. Dette er fantastiske nyheter, og jeg er så takknemlig for det. Så hver gang du blir fristet til å tvile på din egen verdi, bare se på spurvene og tro!

4. Familieriket

Det er en varm og fuktig dag. En festlig stemning fyller rommet. En deilig aroma strømmes ut fra kjøkkenet og lover smaksløkene en skikkelig godbit. Latteren runger mens historiene fra forgangne tider fortelles. Gaver utveksles i en atmosfære av begeistret overraskelse blandet med kjærlighet. Barna sluker bestemors godbiter mens bestefar forteller oss hvor store vi er blitt. Det var ofte slik vi opplevde det når vi besøkte besteforeldrene mine. Det var en tid for familien, en tid for å bekrefte hvor man hører hjemme, en tid for å finne tilbake til dem man er glad i, for å dele gaver; en dyrebar og viktig tid for å være sammen

Det finnes ikke noe viktigere enn følelsen av en nær familie for å beskytte oss mot de stadig utvidende kjevne til depresjon og verdiløshet. En familie *kan* være et sted der du blir akseptert for den du er, der du kan være deg selv, der du kan bli tilgitt for feil, og rett og slett nyte å dele livet sammen.

Jesus åpner for oss et viktig bilde av Guds rike da Han lærte oss hvordan vi skal be. Jesus sa: "Derfor skal dere be slik: 'Vår Far i himmelen ...'" Jesus sa ikke at vi skulle be "Kjære Gud," eller "Din hellige majestet," eller "Kjære Konge," som vårt første referansepunkt, men heller "Vår Far".

GUDS RIKE ER EN FAMILIE

For noen kan dette virke innlysende, men implikasjonene av et familierike er vidtrekkende. Vi skal se nærmere på disse implikasjonene i de kommende kapitlene.

Første gang Faderen snakker til menneskeslekten, er i Matteus 3:17. Fra tidenes morgen of frem til Jesu dåp, kommuniserte Gud med oss gjennom sin Sønn. I hele sin nedarvede guddommelighet, var Jesus Jehovah som åpnet Rødehavet; Han var Jehovah som tordnet fra Sinai-fjellet, og Han var Jehovah som ledet Josva inn i det lovede landet (1. Korinterbrev 10:1-4). Da Kristus ble døpt, ble Guds Sønn Emmanuel – Gud med oss – som en av oss. Så nå taler Faderen for første gang, og Hans ord er dypt betydningsfulle (som de alltid er), for akkurat her presenterer Gud

kjernekarakteren til sitt rike. "Dette er Min Sønn, som Jeg elsker; med Ham er Jeg godt fornøyd." Det er mange måter Gud kunne ha introdusert sin Sønn på, for eksempel: "Dette er himmelens og jordens Skaper; hør på Ham," eller "Dette er din Konge; adlyd Ham," men Gud kunngjør sin Sønnens identitet i termer av en familie, snarere enn i termer av en konge eller hersker. Hvis vi analyserer dette utsagnet, legger vi merke til følgende:

1. Dette er Min Sønn = **Identitet**
2. Som jeg elsker; med Ham er Jeg godt fornøyd = **Verdi**

I Guds rike bestemmes vår betydning og verdi av vår relasjon til Ham. Dette står i total kontrast til Satans rike, der betydning og verdi bestemmes av våre vellykkede prestasjoner og resultater, slik de bedømmes av oss selv og andre rundt oss. I Guds rike er Han vår Far, og vi er Hans barn. Det er det som er vår identitet. Vi er kjent gjennom hvem vi tilhører, snarere enn gjennom hva vi gjør. Det faktum at Gud elsker oss som sine barn og utøser sine velsignelser over oss hele tiden, tenker på oss hele tiden og ønsker å være nær oss, gir oss en utrolig følelse av verdi. "Frykt ikke, for dere er mer verd enn mange spurver."

I Guds rike er vår identitet og verdi like varig som Gud selv – evigvarende og uforanderlig. Uansett om vi lykkes eller mislykkes, forblir relasjonen konstant, og vår verdi er sikker. I Satans rike er vår verdi omtrent like sikker som aksjemarkedet etter 11. september 2001 – ekstremt ustabil, totalt usikkert og dømt til å krasje. Kan vi garantere at vi alltid vil lykkes? Kan vi være sikre på at menneskene rundt oss, som vi søker oppmuntring og støtte hos, alltid vil applaudere våre anstrengelser? Neppe! For dem som har ører å høre med: Den kloke mannen bygget sitt hus på klippen i stedet for på flyttbar sand.

For å beskytte vår individuelle identitet og for å redde oss fra å havne i fortvilelse, motløshet, verdiløshet og død, har Gud i hjertet av sitt rike nedfelt en lov som skal verne om relasjoner. Den handler om to typer relasjoner: forholdet mellom oss og vår himmelske Far, og forholdet mellom hver enkelt av oss som brødre og søstre i Guds rike. Dette er grunnen til at Jesus sa:

Jesus svarte: "Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, og av hele din sjel, og av all din forstand. (38) Dette er det første og største budet. (39) Og det andre er like stort: Du skal elske din neste som deg selv. (40) Hele loven og profetene henger på disse to budene." —Matteus 22:37-40

Disse to store budene er utformet for å beskytte vår identitet og verdi som Guds barn. Disse to store budene er selvfølgelig en oppsummering av De ti bud. Har du noen gang tenkt på at De ti bud er absolutt nødvendige for å forhindre at du mister din egenverdi? I Guds rike forstås De ti bud i sammenheng med relasjoner. Hvis du bryter disse relasjonene, ødelegger du din identitet, og når du ødelegger din identitet, lengter døden etter å omfavne deg. Det er ikke noe vilkårlig i Guds utsagn om at syndens lønn er døden. Synd (som Bibelen definerer som brudd på loven, se 1. Johannes 3:4) ødelegger vår identitet og verdi. Når identitet og verdi er borte, lengter sjelen etter døden. Dette er nettopp derfor depresjon og selvmord er de største samfunnsproblemene i dag. Svaret er enkelt – synd. Kan du forstå hvorfor Gud hater synd så mye? Synd stjeler vår identitet og verdi som Guds barn, og Gud er fast bestemt på å ødelegge den.

La oss oppsummere det vi har drøftet så langt:

1. Guds rike er en familie.
2. Gud er vår Far, og vi er Hans barn.
3. Vår identitet og verdi som individer er basert på vår relasjon til Gud.
4. Guds rike er et relasjonelt rike basert på relasjonene mellom oss og Gud, og mellom oss og hverandre.
5. Disse relasjonene beskyttes av De ti bud.
6. Brudd på budene ødelegger vår identitet og verdi.

5. Familiekrise

Jeg kunne se på ansiktet hans at han hadde vært utsatt for et eller annet traume. Posene under øynene avslørte hans tapre forsøk på å virke normal. Jeg spurte ham: "Er alt i orden?"

"Min kone og jeg er separert," sa han bedrøvet. "Jeg hadde bare ikke sett det komme," sa han, oppslukt av anger. Vi snakket om utfordringene han sto overfor, og så utbrøt han: "Jeg takler ikke å ikke se barna – det tar livet av meg." Jeg kunne se at han slet med å ta seg sammen, og jeg følte virkelig smerten hans. Jeg ønsket inderlig at jeg kunne ha hjulpet ham. Hans siste kommentar var: "Jeg vet ikke lenger hvilken vei som er opp, eller hvor jeg er på vei."

Bare de som har opplevd separasjonens og skilsmisens smertefulle land, kan forstå følelsene bak disse ordene. Sjokket, sinnet og sorgen som den ufrivillige parten føler, har ofte blitt sammenlignet med å oppleve en partners død.¹⁶ Skilsmisens ødeleggende realiteter innebærer mer enn bare en deling av eiendeler; det betyr å omdefinere hele identiteten din.¹⁷

De største ofrene er selvfølgelig barna. Det er umulig å beregne omfanget av de destruktive følelsene som går gjennom et barns hjerte, ikke bare når hendelsen inntreffer, men resten av livet.

Jim Conway gjennomførte en spørreundersøkelse blant hundrevis av voksne som hadde vært skilsmissebarn, og følelsene de følte, ble beskrevet på følgende måte:

Ulykkelige	72 %
Følte seg maktesløse	65 %
Følte seg ensome	61 %
Var redde	52 %
Var sinte	50 %
Følte seg forlatt	48 %
Følte seg personlig avvist	40 %

16 Nelly Zola and Renata Singer, *True Stories from the Land of Divorce*, (Pan Macmillan, Sydney, 1995) s 2.

17 Ibid.

Følte seg verdiløse 30%

Å bli utsatt for skilsmisse som barn, førte til at disse voksne fikk følgende problemer:

Søker hele tiden anerkjennelse	58 %
Blokkerer noe av fortiden sin	54 %
Dømmer seg selv for strengt	53%
Tar seg selv for seriøst	47%
Overreagerer i situasjoner som de ikke har kontroll over	42%
Har problemer med relasjoner	40% ¹⁸

Er det rart at Gud sier: "Jeg hater skilsmisse!" (Malaki 2:16). Uansett hvordan det skjer, eller hvem som forlater hvem, er tapet av familierelasjoner ødeleggende for alle parter. Det finnes ingen vinnere når familierelasjoner går i stykker. Likevel var det nettopp dette som skjedde i himmelen. Guds familie ble revet fra hverandre av en krise da Hans elskede førsteskapte sønn vendte seg mot Ham.

I Åpenbaringen 12:7 sier Bibelen: "Og det ble krig i himmelen." Når vi leser dette verset, kan vi bli fristet til å tro at dette er en krig mellom to konger og deres riker, men denne krigen var en splittelse av Guds familie. Kan du forestille deg da Gud først skapte Lucifer og kjærlig holdt sin nye sønn i sine armer? Gud hadde delt sitt hjerte og sin sjel med denne engelen. Han hadde vist ham ingenting annet enn kjærlighet og gitt ham det privilegium å tjene på de høyeste nivåene i Hans familiestyre. Men nå spyttet dette barnet Hans ut sinte og opprørske ord. Han beveget seg i skyggene av bedrag og løgner, og forgiftet sinnet til mange av Guds andre barn. Kan du forestille deg sorgen? Lucifer, som var skapt så fullkommen, var nå fylt av hat og drap. Han var fast bestemt på å ødelegge Guds evige Sønn, for i Johannes 8:44 åpenbarte Jesus at Satan var en morder fra begynnelsen av. Virkeligheten bak denne følelsen ble vist på Golgatakorset, der Satan håpet å utslette Jesus.

Hvem kan fatte det savnet som Gud har følt for sin sønn Lucifer? Vi har et ekko fra Guds hjerte i historien om David og Absalom.

18 Conway, s 31.

Da ble kongen dypt grepet, og han gikk opp på rommet over porten og gråt. Mens han gikk, sa han: "Min sønn Absalom, min sønn, min sønn Absalom, om bare jeg hadde vært død i ditt sted! Absalom, min sønn, min sønn!" —2. Samuelsbok 18:33

Absalom, en kjekk og vakker sønn av David, ønsket å drepe sin far og ta over hans rike, men Davids hær beseiret sønnens styrker, og Absalom ble drept i slaget. I stedet for å glede over seieren, gråt David over tapet av sin opprørske sønn. Det finnes ingen vinnere når familier splittes.

Det er viktig å huske at i Guds rike er et menneskes identitet og verdi knyttet til dets relasjon til Skaperguden, vår himmelske Far. Da Lucifer gikk ut av denne relasjonen, begikk han mentalt og følelsesmessig selvmord og åpnet en uventet sluse av mørke følelser. Før Lucifer gjorde opprør, ville han, hvis du hadde spurt ham "Hvem er du?", ha svart med rolig selvsikkerhet og selvtillit: "Jeg er en Guds sønn, og Han elsker meg." Men da Lucifer avviste sin Far, hva kunne han ha svart hvis du hadde stilt ham det samme spørsmålet: "Hvem er du, Lucifer?"? Han hadde ikke lenger noen identitet; han hadde ødelagt den. Uansett hvilken identitet han forsøkte å skape for seg selv fra det tidspunktet, ville den aldri, aldri kunne fylle den tomheten og følelsen av tap han opplevde da han brøt sitt nære forhold til sin himmelske Far.

Mange ganger ønsket han at han kunne få tilbake det han hadde mistet, men hans stolthet ville aldri la ham det. I tillegg ville han innerst inne aldri tro at han kunne bli tilgitt etter sin skamløse utakknemlighet og sitt åpne opprør. Lucifer, nå Satan, som betyr 'motstanderen', står alene. Han har ingen å holde seg til, ingen foreldrefigur å henvende seg til, og ikke noe sted å kalle hjem. Nå er Satan animert av alle verdiløshetens følelser: usikkerhet, frykt, tomhet, sjalusi, stolthet, selvtrettferdiggjørelse, arroganse, raseri, sinne og en kontrollerende ånd.

Satan visste ikke lenger hvilken vei som var opp. Han måtte omdefinere hvem han var, og på en eller annen måte kvele tomheten, verdiløsheten og intetheten han følte inni seg. Som ethvert barn som føler seg verdiløst, bærer Satan alle tegn på usikkerhet, frykt, galskap og et desperat behov for anerkjennelse fra hvem han enn kan få den. Han higer etter

oppmerksomhet, og for å tilfredsstill den tomheten, lengter hans perverse natur etter å bli tilbedt, forgudet og elsket – hva som helst for å ta bort smerten, ensomheten og verdiløsheten – hva som helst. Denne triste tilstanden gjenspeiles på en forbløffende måte i en sang fra en film som heter "*City of Angels*":

Vers 1

Du bruker all din tid på å vente på den andre sjansen,
på en pause som ville gjøre det bra
Det er alltid en grunn til å føle seg ikke god nok
Og det er tøft på slutten av dagen
Jeg trenger litt distraksjon eller en vakker utslipp
Minner siver fra årene mine
La meg være tom. Åh, og vektløs, og kanskje
jeg finner litt fred i kveld

Vers 2

Så lei av den harde linjen, og hvor enn du snur deg
er det gribber og tyver bak deg
Stormen fortsetter å vri seg, du fortsetter å bygge opp løgnene
for å gjøre opp for alt du mangler
Det spiller ingen rolle, å flykte en siste gang
Det er lettere å tro på denne søte galskapen
Åh, denne herlige sorgen som får meg på kne¹⁹

Ettersom Satan hadde avvist relasjoner som grunnlag for verdi, kunne han aldri etablere et rike basert på relasjoner. Det var bare ett alternativ igjen for ham: Bli kjent for det du gjør, snarere enn for hvem du tilhører. Dette riket kunne aldri fungere hvis alle erkjente at alt liv, all visdom og all kjærlighet kommer fra Gud. Så Satan oppfant prinsippet om 'den indre kraften', for å redusere Gud til en kraft som ikke er i stand til å ha en personlig relasjon. En kraft som du kunne bruke og misbruke etter ditt eget ønske. Satans rike er et rike av makt, prestasjoner og nytelsessyke. Dets sentrale tema er å være ansvarlig overfor ingen, og bare bry seg om dem som kan være til nytte for deg.

19 Engel, skrevet og utført av Sarah McLachlan, Arista Records. Inc.

Dette riket er selvfølgelig dødsdømt fordi livskraften som holder det oppe, tilhører et levende vesen, og en dag vil skyldfølelsen for å ha avvist Ham ta livet av dem som hardnakket nekter å anerkjenne sin identitet som Guds barn. Det er dødsdømt fordi ingenting kan ta bort smerten og tapet som følger av å avvise denne identiteten. Her lærer vi sannheten i ordtaket: "Det finnes ingen hvile for de ugudelige."

Hvis vi vender tilbake til Edens Hage i denne sammenhengen, ser vi at på utsiden virker Satan utspekulert og smart når han forsøker å omstyrte den himmelens styre. Men på innsiden ligger det et hjerte full av tomhet og usikkerhet, som kjemper for å skape seg en ny identitet og unnslippe håpløshetens stadig økende gap.

6. Helvete på Jord

Det må være en av de mest hjerteskjærende opplevelsene i livet. Det kan ha tatt mange år, men over tid har du utviklet et virkelig solid vennskap med noen. En du virkelig liker å tilbringe tid sammen med. Plutselig merker du at vennen din oppfører seg litt merkelig. Du prøver å legge det fra deg, og forteller deg selv at du bare innbiller deg ting, at det ikke er et reelt problem. Men bevisene blir bare flere etter hvert som tiden går, og til slutt føler du deg tvunget til å spørre din venn hva som foregår. Etter å ha brukt det som føles som en evighet på å komme forbi den åpenbare steinmuren, finner du ut at noen andre har påvirket din venn mot deg, noe som har fått din venn til å tolke dine handlinger på en måte som gjør deg forbløffet.

Fornuften vil sikkert seire, tenker du, og dere kan raskt løse denne misforståelsen, men slik blir det ikke! Idet du forsøker å gi en fornuftig forklaring, blir du uforskammet beskyldt for å prøve å dikte opp en dekkhistorie. På dette tidspunktet kan en av flere følelser overmanne deg: sårhet, smerte, sinne eller til og med fortvilelse over at din venn så lett kunne tro på noen andre uten å ha sagt et ord til deg, for ikke å snakke om å forsvare deg! Ditt utbrudd eller taushet (avhengig av hva som gjelder), signaliserer til din 'venn' at hun/han hadde rett, og alt som ble sagt om deg var sant. Snakk om å legge salt i såret!

Kanskje har et smertefullt minne dukket opp når du leste disse to siste avsnittene, og du får bekreftet realiteten i dette scenariet som har gjentatt seg om og om igjen nesten siden tidenes morgen her på jorden. Selv når jeg skriver og minnes en slik hendelse for meg selv, stopper jeg opp og spør nok en gang: "Hvorfor?"

Jeg er sikker på at de fleste av oss har arr fra lignende former for avvisning, og jeg antar at de i en liten grad kan hjelpe oss til å forstå hvordan Gud følte det i øyeblikket etter at Adam og Eva spiste av frukten fra Kunnskapens Tre. Det er et av livets største mysterier at ordene til en fremmed kan skille de beste venner fra hverandre.

Jeg har ofte forestilt meg at Gud fulgte nøye med på sin datter Eva da hun

befant seg midt i hagen, plutselig i dialog med den 'fremmede.' Etter all den tiden Gud hadde investert i Eva og vist henne utallige tegn på sin kjærlighet, ville hun klamre seg til tryggheten og kjærligheten fra sin himmelske Far, eller ville hun omfavne Satans ord via slangen? Hvorfor grep ikke Gud inn og sendte en engel for å hindre bruddet i deres forhold? Jeg antar det er mange 'hvorfor'-spørsmål å besvare på dette tidspunktet. Selv om vi ikke har tid eller plass til å svare på dem alle, og faktisk, noen av dem kan vi ikke besvare fullstendig før vi ser Ham ansikt til ansikt, er det sentrale svaret kjærlighet.

Kjærlighet gir oss privilegiet til å velge, selv når valget vil såre valggiveren alvorlig. Hvis Gud hadde for vane å gripe inn hver gang Hans barn var i ferd med å gå i feil retning, hadde de i realiteten ikke hatt noe valg i det hele tatt. Det finnes en tid for instruksjon og korrigerings, men det kommer også en tid da valggiverens taushet bekrefter alle "Jeg elsker deg" Han har sagt, fordi kjærlighet uten valg er ikke kjærlighet i det hele tatt. Dette er en virkelighet som alle foreldre strever med når de har med sine barn å gjøre. Hvis våre barn, etter alle våre instruksjoner og anvisninger, likevel velger å gå imot oss, skal vi forby dem å gjøre det for å spare oss selv smerten med å bli avvist? Eller forblir vi tause og sørger, og lar dem få velge å avvise oss? Det er et vanskelig valg for alle foreldre.

Gud, kledd i kjærlighetens styrke, ser i stillhet på at Eva, Hans dyrebare datter, blir redskapet i ødeleggelsen av Hans elskede sønn Adam. Allerede må smerten i Guds hjerte være ufattelig stor. Vil smerten i Guds hjerte over tapet av Hans datter få Ham til å gripe inn for å redde Adam? Nei. Guddommelig kjærlighet sørger dypt og venter i stillhet, noe som uten tvil beviser at Han virkelig er frihetens og det frie valgets Gud. Han vil tillate Adam å velge selv. Når vi snakker om prøver, vennligst ikke underhold den absurde ideen om at Gud likeglad følger med på prøvens forløp fra himmelens trygge sfære for å se om Adam og Eva har det som skal til for å bli en del av den himmelske klubben. Gud ble testet like mye som Adam og Eva. For Gud vet at hvis Adam og Eva faller, vil tilbudet som Hans Sønn ga før verdens skapelse²⁰, om å gi sitt liv for verden, bli en realitet. Kristus ville vise dem hvordan Hans Far virkelig er; Han ville ta deres skyld på seg

20 1. Peter 1:20; Åpenbaringen 13:8

og la den ta Hans liv i stedet for deres. Alt dette var Gud fullt klar over da Han i stillhet så på at Eva og deretter Adam valgte imot Ham. Hva slags kjærlighet lå i denne stillheten? Denne kjærlighetsdemonstrasjonen vil for alltid fjerne den falske forestillingen om at Gud var drevet av egeninteresse i sin omgang med våre opprinnelige foreldre.

I kapittel 1 diskuterte vi den filosofien som Adam og Eva omfavnet da de spiste av treet, og i forrige kapittel diskuterte vi den tragiske blandingen av følelser som fikk Satan til å dikte opp ideen om at vi kan leve uten Gud og skape vår egen identitet ut fra det vi oppnår. Selv mens Adams og Evas magesafter holdt på å fordøye frukten, ble deres sinn langsomt omsluttet av en kvalmende sky av verdiløshet og skyldfølelse, og det vakre, lykkelige og gledesfulle forholdet mellom Gud og mennesket ble ødelagt. Duracell-treets forbannelse hadde begynt sitt lumske arbeid, og i løpet av kort tid ble Adam og Eva oppslukt av skyldfølelse og frykt. Sammen med Satan og hans engler hadde de begått mentalt og følelsesmessig selvmord. De hadde mistet sin identitet og verdi, og ingenting av det de kunne gjøre, kunne bringe det tilbake. De kunne ikke gjenopprette sin gunst hos Gud. De hadde brutt forholdet, og bare Gud kunne gjenopprette det. Dette er selvnlysende når vi reflekterer over våre egne erfaringer. Hvis noen krenker et forhold de har til oss, ligger makten til å gjenopprette forholdet hos den ikke-fornærmede parten; den fornærmede parten har gitt fra seg all autoritet i forholdet.

På dette tidspunktet er det viktig å huske det vi så på i kapittel 2. Gud er kilden til liv, visdom og glede. Adam og Eva har nå avskåret seg fra denne kilden ved å tro på løgner om at de besitter alt dette i seg selv. Deres evne til å resonnerer kan ikke lenger brukes uselvvisk eller objektivt. Deres sinn er fullstendig i harmoni med Satan. De har ingen evne til å avsløre de løgnene Satan forteller dem. Satan begynner å fylle dem med falske teorier om Guds karakter. Samtidig forteller Satan Adam og Eva at de er onde. Han forteller dem at de fortjener å dø, og at de er verdiløse individer. Satan er fortsatt fast bestemt på å ødelegge vår identitetsfølelse, og han gjør dette ved å fortelle oss løgner om Gud og løgner om oss selv. Så lenge vi tror på løgnene om Gud og om oss selv, kan vi aldri bli forsonet med Gud. Den eneste måten gå gjenopprette vårt forhold til Gud på er i sannhet å kjenne Hans karakter som åpenbart i

Hans Sønn.

Den fremmede har skilt de beste venner fra hverandre. Gud kommer på besøk og kaller på Adam og Eva, men stemmen de en gang kjente som den søtteste i universet, får dem nå til å gjemme seg i frykt og desperasjon. Satans programmering har gjort sitt!

Se for deg at du en dag kommer hjem fra jobb og ser frem til det gledelige ritualet du har utviklet sammen med barnet ditt. Hver ettermiddag kommer barnet ditt løpende ut av inngangsdøren og roper: "Pappa, Pappa," før det kaster seg i armene dine og gir deg en øm klem. Når du nærmer deg hjemmet, oppdager du at ditt elskede barn ikke har kommet for å hilse på deg. Forundret går du inn inngangsdøren og hører et skrik av redsel, ledsaget av små skritt som løper raskt ut i hagen for å gjemme seg. Noe har ødelagt forholdet. Der det før var kjærlighet, er det nå frykt. Ingen ekte far liker å se barna sine løpe sin vei når de hører stemmen hans. Det gjør vondt. Det er en tragedie at synd kan få oss til å frykte den mest kjærlige, gavmilde, tålmodige og frihetselskende Personen i universet.

Gud står overfor et svært alvorlig dilemma. Hvordan skal Han nærme seg Adam og Eva nå som de hører på en annen stemme? Hvert ord Gud sier, blir nå tolket i et ondt lys. De vet at de er skyldige, men de har nå ingen trygghet eller egenverdi til å akseptere at de tar feil, ettersom de har akseptert falske ideer om Gud, som er kilden til liv og visdom. Kontrollert av skyldfølelse og usikkerhet, har de blitt trassige. De har mistet evnen til å resonnerer ærlig.

Jeg forundres over Guds kjærlighet som kommer til uttrykk i Hans tålmodighet. Gud roper på Adam: "Hvor er du?", ikke fordi Han ikke visste det, men for å la Adam se problemet i øynene. *Hvor er ditt sinn, Adam? Hva har skjedd med din identitet?* Det fysiske representerer alltid det åndelige, og det at Adam og Eva fysisk skjuler seg, avslører tydelig skjulingen som foregår i deres sinn. De har kledd seg i svik og bedrag for å unnå å møte sannheten, som virker så skremmende. Gud prøver å hjelpe dem med å diagnostisere problemet slik at Han kan bringe den velsignede løsningen til dem.

Adam svarer på spørsmålet ved å fortelle Gud at han var redd fordi han var naken. Denne bekjennelsen er interessant i lys av 1. Mosebok 2:25: "Adam og hans hustru var begge nakne, og de følte ingen skam." Adam var naken før han spiste av frukten, men han skammet seg ikke. Slutningen her er at Adam nå skammer seg. Det hebraiske ordet (buwsh) betyr også forvirret, forfjamset og skuffet. Adam var full av forvirring, skyldfølelse og skuffelse. Han var forvirret over hvem han var, og han følte skyld over det han hadde gjort. Gud forsøker nå å sette fingeren på intensiteten i Adams smerte. "Hvem har fortalt deg at du var naken? Har du spist av det treet som Jeg befalte deg at du ikke skulle spise av?" Gud spør ikke Adam: "Hvordan vet du at du var naken?" Han spør Adam: "*Hvem fortalte deg at du var naken?*" Gud retter Adams oppmerksomhet mot den som står bak løgnene han ble fortalt. Med andre ord: "Hvem er det som får deg til å flykte fra Meg?" "Hvem har kommet mellom deg og Meg?"

Adam blir spurt direkte: "Spiste du av det treet som Jeg befalte deg å ikke spise av?" Dette er et enkelt spørsmål som krever et enkelt ja eller nei. Nå som Adam har et bilde av Gud som selvopptatt og hevnjerrig, og av seg selv som dum og verdiløs, legger han to og to sammen i sitt hode og får 64. Adam tror at hvis han sier ja, vil han bli hardt straffet fordi han nå feilaktig tror at Gud er hevnjerrig. Hvis han sier nei, tror han at han vil bli straffet to ganger, én gang for å ha spist av treet og én gang for å ha løyet. I troen på at det ikke finnes noen utvei, prøver Adam å forsvare og rettfærdiggjøre seg selv.

"**Kvinnen** som **Du** ga meg, **hun** ga meg av treet, og jeg spiste," anklaget han. Mannen er åpenbart skyldig, men han legger skylden på Eva og til syvende og sist på Gud. Kan du forestille deg Evas sjokk over denne mannen som bare kort tid siden hadde lovet å stå sammen med henne i alt som måtte komme, men som ved første hinder faller flatt på ansiktet! Synd kan ikke produsere en helteskikkelse, som gir av seg selv uselvvisk for å hjelpe og støtte andre. Den fører alltid til hver mann for seg selv.

Vi ønsker ikke å gå glipp av prosessen som foregår her. Adams reaksjoner blir drevet av skyldfølelse og usikkerhet, kombinert med en falsk oppfatning av Guds karakter, alt rørt sammen med en stor mengde

stolthet. Nå som han ikke lenger ser på seg selv som et Guds barn, må han omfavne filosofien: "Hvis ikke jeg står opp for meg selv, vil ingen andre gjøre det!" Han tenker slik fordi han tror at han ikke lenger har noen far. Her er den store hjertesorgen med synd: Hvordan kan Gud vise Adam at han har et falskt bilde av sin Far, og at han ikke er verdiløs og dum? Hvordan kan Adam få en sann vurdering av sin situasjon når han har mistet evnen til å resonnerer objektivt? Gud er den eneste kilden til sann visdom, og Adam har koblet seg fra den kilden. Og selv når Adam resonnerer, hvordan kan hans fornuft frigjøres fra den blandingen av skyldfølelse og stolthet, som på det sterkeste avviser alt som ligner sannhet? Adam kan ikke takle at Gud forteller ham at han tar feil, selv om det blir gjort i kjærlighet for hans egen skyld, fordi hans usikkerhet styrer fornuften hans.

Det er min oppriktige bønn at du vil innse at når Adam og Eva først hadde skilt seg fra Gud, var de så håpløst fortaapt at de nesten ikke kunne gjenvinnes. De ble fullstendig styrt av Satans ånd. I deres hjerter lå frøene som til slutt ville lede deres barn til å slutte seg til onde engler i et desperat fellesskap, fast bestemte på å drepe Guds Sønn i Jerusalem. Selv om det ikke var helt manifestert, ville deres hjerter ikke ha noe med Gud eller Hans rike å gjøre; uten å være klar over det, hatet de Ham faktisk.

På dette punktet kan du være fristet til å si: "Vent nå litt, du trekker dette litt for langt. Jeg skjønner at de hadde et problem, men å si at de hatet Gud, er å overdrive." Til dette vil jeg svare at vi hele tiden må huske på at all godhet, kjærlighet og visdom kommer fra Gud. Den har ikke sitt opphav i menneskets hjerte. Hvis vi glemmer dette viktige poenget, kan vi ikke lese denne historien på en sannferdig måte, og vi forstår heller ikke oss selv på en sannferdig måte. Bibelen er veldig klar på dette punktet. Se på de følgende versene:

Det syndige sinnet er i krig med Gud. Det adlyder ikke Guds lov. Det kan ikke. —Romerbrevet 8:7 NlrV

Det finnes ingen som er rettferdig, ikke engang én; det er ingen som forstår, ingen som søker Gud. Alle har vendt seg bort, de er alle blitt verdiløse; det er ingen som gjør godt, ikke engang én. —

Romerbrevet 3:10-12 NIV

Hjertet er svikefullt, mer enn noe annet, og vanvittig ondt; hvem kan kjenne det? —Jeremia 17:9

Bibelen erklærer at vårt sinn i sin naturlige tilstand hater eller er i krig med Gud. I sin naturlige tilstand, er vårt sinn opprørsk, det underordner seg ikke Guds befalinger, og det er umulig for vårt sinn å bryte løs fra denne tilstanden. Både fra min egen erfaring og i erfaringen til mange mennesker som jeg har delt dette med, har jeg erfart at det finnes en intens motstandsånd mot denne sannheten. Denne motstandsånden mot det faktum at menneskets natur er totalt hatefulle mot Gud, er et direkte ekko av den motstanden som Adam manifesterte mot Gud, da han klandret Eva og Gud i stedet for å ta ansvar for sitt eget feiltrinn. Adams usikkerhet er vår arv, og vi kan ikke bære sannheten mer enn han kunne. Hvis du kjenner at du stritter imot denne tanken, så spør deg selv hvorfor du føler det slik. Hvis du er trygg på deg selv, vil disse utsagnene ikke berøre deg i det hele tatt. Adams usikkerhet og tomhet er vår arv. Dette er alt han kan gi oss, ikke noe mer.

Hvis du kan innse at menneskets natur er fiendtlig innstilt til Gud, har du virkelig noe å glede deg over. I sammenheng med Guds plan for å frelse oss, ligger det en enorm frihet i å innse at du ikke kan gjøre noe godt. Du kan slutte å prøve. Du kan slutte å slå deg selv i hodet når din onde natur springer ut og rammer noen følelsesmessig eller fysisk, men nå går jeg litt for fort frem; vi får vente med dette til neste kapittel.

Når vi vender tilbake til Adam og Eva, ser vi at det ville være en enorm oppgave å bryte ned barrieren mellom dem og Gud. For at de og deres barn skulle bli friske igjen, ville det kreve en rekke ting:

1. En måte å gi menneskene visdom til å erkjenne sin fortvilte situasjon på en riktig måte, sammen med en måte å påvirke dem i riktig retning uten å krenke deres valgfrihet.
2. En måte å vise dem at de hadde en feilaktig oppfatning av Hans karakter og rike, og på en eller annen måte vise dem at Han virkelig elsket dem.

3. En måte å fjerne deres skyldfølelse og usikkerhet på, og å gjenopprette deres sanne identitet og verdi som Guds barn.
4. En måte å gjenvinne deres følelse av mening, eksistensgrunn eller skjebne.
5. Alt dette trengte tid. Adam og Eva hadde gitt avkall på sine egne liv, så de trengte et livstøttesystem som ga dem tid til å velge og bestemme seg.
6. Samtidig som Gud gjør alt dette, må Han opprettholde en følelse av rettferdighet. Han kan ikke ignorere deres opprør og si at det er greit. Selv om Gud i sin barmhjertighet ikke lar de fulle konsekvensene av deres valg ramme dem, må Adam og Eva forstå resultatet av sine valg, slik at de skal begynne å forstå feilen i det de gjorde.

Det er et viktig poeng vi må fremheve her. Gud ble ikke overrumplet. Faderen og Hans Sønn hadde allerede bestemt hva De ville gjøre hvis De kom til dette punktet. Planen var allerede på plass – en plan som var omfattende nok til å møte denne desperate situasjonen.

7. Himmelenes Livslinje

I et forsøk på å forklare den høyeste formen for kjærlighet som er menneskelig mulig, utviklet grekerne historien om Admetus og Alcestis.²¹ Apostelen Paulus henviser til denne historien i Romerbrevet.

Det er neppe noen som vil dø for en rettferdig. Eller kanskje for en som er god, ville noen våge å dø. —Romerbrevet 5:7

Kong Admetus var berømt for sin gjestfrihet og rettferdighet, og han var elsket i hele sitt rike. Guden Apollon hadde blitt fordrevet fra Olympus-fjellet av sin far Jupiter og hadde fått beskjed om at han måtte legge sin guddommelighet til side og bli menneske og tjene menneskene som slave. Da han kom til jorden, fant kong Admetus ham som en fattig tigger og forbarmet seg over ham. Han ga ham mat, gjorde ham til gjeter for sine flokker og behandlet ham som en sønn. Etter 12 måneder ble Apollon forvandlet tilbake til sin guddommelige tilstand, og han takket Admetus for hjelpen og sa til ham: "Hvis du noen gang trenger min hjelp i fremtiden, er det bare til å spørre meg."

Etter en tid, vendte Apollon tilbake til Admetus for å informere ham at Hades, guden i underverdenen, snart ville komme for å hente ham. Apollon sa at han hadde inngått en avtale med Persefone, kona til Hades, at hvis noen det ble funnet noen som kunne dø i hans sted, ville han ikke behøve å dø.

Admetus gikk til sine foreldre og spurte dem om de ville være villige til å ta hans plass. De sa: "Vi elsker deg, sønn, du er en god og snill mann, men vi elsker våre liv mer. Vi kan ikke dø for deg." Kongen gikk gjennom hele sitt rike for å finne noen som var villige til å dø for ham, men han fant ingen. Admetus overga seg til sin skjebne, og i det øyeblikket ropte hans kone, Alcestis, til Apollon: "Åh, elskede Apollon, du har velsignet min mann og tidoblet hans berømmelse og formue i hele vårt rike. Admetus er en så god mann, og folket hans trenger ham så mye at han fortjener å leve! Jeg vil dø for ham, så han kan leve." Og det gjorde hun. Hele landet gråt over den gode kongens gode hustru, som var høyt elsket av sitt folk,

21 <https://en.wikipedia.org/wiki/Admetus>

og som hadde dødd for at hennes konge skulle få leve. Da hun viste seg for Persefone, forbarmet hun seg over henne og sa at hun skulle få leve igjen som belønning for den troskapen hun hadde vist sin mann. Og slik gikk det til at etter hvert som Admetus og Alcestis ble eldre, så belønnet også Apollon dem for deres troskap, og da døden endelig kom for å hente dem i deres alderdom, var de klare for ham.

"Dette," utbrøt de greske filosofene, "er den største form for kjærlighet som finnes – at et menneske skulle gi sitt liv for sine venner!" Mange knytter denne historien til Jesu ord der Han sier:

Ingen har større kjærlighet enn dette, at han gir sitt liv for sine venner. —Johannes 15:13

Likevel er dette ikke et uttrykk for høyden av Guds kjærlighet, men heller et uttrykk for grensen for menneskelig kjærlighet. Apostelen kontrasterer denne menneskeskapte historien om grensen for menneskelig kjærlighet og forteller oss:

Det er neppe noen som vil dø for en rettferdig. Eller kanskje for en som er god, ville noen våge å dø. (8) Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi fortsatt var syndere. (9) Hvor mye mer skal vi da, nå som vi er blitt rettferdiggjort ved Hans blod, ved Ham bli frelst fra vreden! (10) For dersom vi ble forlikt med Gud ved Hans Sønnns død da vi var fiender, skal vi enda mer bli frelst ved Hans liv etter at vi er blitt forlikt. —Romerbrevet 5:7-10

Gud åpenbarte dybden av sin kjærlighet ved å la sin Sønn bli såret av våre overtredelser og knust av våre misgjerninger. Han ga sin Sønn for sine fiender, som hatet og foraktet Ham, ut fra sin store kjærlighet og medfølelse for dem. Dette er ikke menneskelig, men guddommelig kjærlighet.²²

Før menneskeslekten ble skapt, hadde Faderen og Hans Sønn vært i dyp dialog i det Bibelen kaller fredens råd.²³ På den tiden ble planen lagt for hva som ville skje hvis menneskeslekten valgte å gå imot Dem. Nå var

22 For mer detaljer, se *The Word That Turned the World Upside Down* av Robert Wieland.
<http://fatheroflove.info/download/view/863>

23 Sakarja 6:13

tiden inne for handling. Hvem kan anslå Guds lidelse? Ville Han tillate sin Sønn å bli Adam og Evas stedfortreder for å betale konsekvensene av deres valg? Ville Han tillate sin Sønn å ta på seg deres verdiløshet og håpløshet og bære den med seg til graven?

Mens jeg skriver disse ordene, sitter min sønn fredelig rett overfor meg. Jeg snur meg for å se på det vakre ansiktet hans og kjenner følelsen av glede og kjærlighet stige opp i mitt hjerte for ham. Så prøver jeg å forestille meg at jeg setter meg selv i Guds sted og lar menneskeslekten drepe min sønn for å avsløre menneskets sanne natur som morder på linje med Satan, som hater meg og alt jeg står for. Jeg må innrømme at mitt sinn bare stenger av for slike tanker. Jeg tillater ikke engang meg selv å tenke dem. Jeg er klar over at selv tanken på det er for smertefull for meg å håndtere, da det ville få meg til å kollapse! Tankene mine vender tilbake til Gud og Hans dilemma, og jeg føler meg nummen. Jeg føler den dypeste takknemlighet til Ham for at Han lot det skje, vel vitende om at jeg er et av de menneskene som, selv om jeg er en fiende av Gud og skyldig i drapet på Hans Sønn gjennom mitt syndige liv, har blitt tilbudt fullstendig tilgivelse gjennom Guds ufattelige kjærlighet. Denne tanken får meg alltid til å stoppe opp og tilbe Ham i takknemlighet for Hans grenseløse kjærlighet og offer.

Jeg er forbløffet over at Guds Sønn, som senere ble mennesket Jesus, var villig til å gjøre dette for oss. Bibelen forteller oss at Gud kjenner slutten fra begynnelsen, og Faderen delte denne kunnskapen med sin Sønn. Da synden infiserte universet, visste Han nøyaktig hvor den ville føre. Kristus kunne se hva som ventet Ham da Han kom til jorden: avvisningen, mishandlingen, hånen, hatet, banningen og svergingen, nakenheten og mørket på korset, verdiløsheten til milliarder av sjeler som ville tyngte Ham, og den akkumulerte skyldfølelsen og sorgen fra mange generasjoner. Han så alt dette, og likevel sier Guds Sønn: "Jeg ønsker å gjøre Din vilje, O Gud, Din lov er i Mitt hjerte."²⁴ Guds Sønn gikk ikke motvillig med på å komme, men Han ønsket å gjøre det. Hans hjerte, i likhet med Hans Fars hjerte, lengter etter å gjenopprette sine barn til den fulle gleden som skal være deres skjebne. Hva slags Gud er dette? Hvem

24 Salmene 40:8

skal vi sammenligne Ham med, og hvilke ord er tilstrekkelige for å prise Ham?

I forrige kapittel så vi at Adam og Eva trengte et livsstøttesystem og en evne til å skille sannhet fra error; de trengte hjelp til å se sannheten om Gud og oppdage, avsløre og avvise løgnene som Satan fortalte dem. De trengte et moralsk kompass som kunne hjelpe dem med å skjelne det sanne åndelige nord.

Alle disse tingene ville bli sørget for gjennom Guds Sønnns gave til verden. Dette ble fortalt til Adam og Eva i 1. Mosebok 3:15. Da Gud henvendte seg direkte til Satan, sa Han følgende:

Og Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, og mellom din ætt og hennes Ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse Hans hæl. —1. Mosebok 3:15

Dette verset er så full av løfte og håp. Gud sa at Han ville sette fiendskap mellom Satan og kvinnen. Når Gud snakker om kvinnen, snakker Han om alle som skulle komme fra henne, med andre ord hele menneskefamilien. Ordet fiendskap betyr hat eller fiende.²⁵ Gud ville legge noe i hjertet til menneskefamilien som hater det onde og ønsker godhet og sannhet. Det er bare én grunn til at Gud kunne gjøre dette, og det er fordi Hans Sønn skulle forsonne menneskefamilien gjennom sitt liv og sin død her på jorden. Det er dette som menes med hatet som eksisterer mellom kvinnens Ætt og Satans ætt eller avkom. I Romerbrevet omtaler Paulus dette hatet mot det onde som nåde eller kraft i det følgende verset:

Men med gaven er det ikke som med overtredelsen. For om de mange døde på grunn av den enes overtredelse, hvor mye mer har Guds nåde og gaven som kom ved Det ene Mennesket Jesu Kristi nåde, kommet rikelig over de mange. —Romerbrevet 5:15 NIV

Evnen til å velge det som er rett, kommer direkte fra dette fiendskapet som Gud har lagt i våre hjerter gjennom sin Sønnns gave. Den samme gaven gir oss også den sårt tiltrengte livsgaven.²⁶ Paulus henviser også til

25 Vines *Expository ordbok* – Fiendskap

26 Når vi her refererer til livet, snakker vi om prøveliv, ikke et evig liv. Gud har gitt hvert menneske et liv

dette faktum i samme kapittel i Romerbrevet:

Derfor, slik dommen ved den enes overtredelse kom over alle mennesker til fordømmelse, slik er det også at ved Den Enes rettferdige gjerning kom den *frie gaven* over alle mennesker til livets rettferdiggjørelse. —Romerbrevet 5:18

Dette er en utrolig sannhet som kan gi en fred og glede som ikke kan måles. Det ovennevnte faktum betyr at hvert åndedrag du tar (enten du tror på Guds Sønn og Hans offer eller ikke) kommer direkte fra Jesus Kristus. Det er Hans liv som får hjertet ditt til å slå, som får deg til å puste og holder deg i live. Alle de funksjonene som vi kaller ufrivillige fra vår side, er faktisk frivillige fra Guds side. Han er hjertet i sannheten som sier:

...for at de skulle søke Herren i håp om at de kunne famle seg fram til Ham og finne Ham, selv om Han ikke er langt borte fra en eneste av oss. (28) For i Ham er det vi lever og beveger oss og er til. — Apostlenes gjerninger 17:27,28

Gud er ikke langt borte fra noen av oss, for vi blir opprettholdt av Jesu Kristi liv i kraft av Hans formidling for oss gjennom Hans død på korset. Hvis du føler deg langt borte fra Gud, er sannheten at Han aldri er langt borte fra deg. Du trenger bare å kjenne på pulsen din for å vite at Han ikke har forlatt deg.

Når vi i tillegg vet at det er Gud som legger i vårt hjerte et ønske om å gjøre det rette og et ønske om å motstå det onde, da har vi virkelig mye å være takknemlige for. Tenk på de gangene du har vært fristet til å gjøre noe galt, og så kom du på bedre tanker og ikke gjorde det. Dette var gaven som Gud har gitt deg, fiendskapet mot det onde. Det spiller ingen rolle om du tror på Gud eller ikke, du får likevel denne gaven gjennom Jesus når du velger å bruke den. Skriften forteller oss at Gud lar regnet falle på de gode og de onde.²⁷ Tenk på hvor mange ganger Satan har lagt en ond tanke i noens sinn om å gjøre noe mot deg eller ta dine eiendeler, og fiendskapet som Gud har lagt i deres hjerte, oppmuntret dem til å la være å gjøre det. Selvfølgelig har vi fortsatt valget om å avvise den tilskyndelsen

på denne jorden til å velge eller avvise sannheten om Gud og Hans rike.

27 Matteus 5:45

og gå videre og begå det onde, men hvis dette fiendskapet ikke var der, hadde ingen av oss vært i stand til å slutte å utføre de onde tankene som er plassert i vårt sinn.

For en utrolig Far som gjør alt dette for oss! Vi som mennesker var totalt fortapt og slavebundet til Satans onde veier. Vi var helt ute av stand til å hjelpe oss selv, dømt til elendighet og total ødeleggelse. Men vår milde himmelske Far nektet å gi oss opp. Han har gitt oss det mest dyrebare Han har – sin Sønn. Jesus vil for alltid være en av menneskefamilien og en av oss. Det er et offer som vil være det sentrale temaet for studier og meditasjon i resten av evigheten.

Når du tenker på disse tingene, hva føler du da om alt det Gud har gjort for deg? Hans Ånd trekker deg nå til å ta imot Ham og tro på sannheten om Ham. Han vil at du skal vite at Han elsker deg oppriktig og har gitt alt for å få deg tilbake. Jeg kan ikke motstå en slik kjærighet; den er for vidunderlig overbevisende for meg. Hva med deg?

8. Sammenligning av De To Rikene

Før vi går videre, kan det være nyttig å oppsummere de to separate og distinkte rikene som for tiden eksisterer i verden; Guds evige rike og Satans rike, som begge ble presentert for Adam og Eva i Edens hage. Hvis vi et øyeblikk tenker over hva som definerer et rike, er det tre egenskaper vi må ta i betraktning:

1. **REGJERING:** Et system som riket styres gjennom. For eksempel demokrati eller diktatur.
2. **VALUTA:** Et verdisystem hvorigjennom borgerne i et rike kan utveksle sine varer.
3. **BORGERSKAP:** En måte å bestemme hvordan noen kan være et medlem av det aktuelle riket.

Vi kan sette de to rikene opp mot hverandre på følgende måte:

	Guds Rike	Satans Rike
Regjering	Familie	Sterkeste
Valuta	Kjærlighet/Nåde/Fritt valg/Tro på Gud	Makt/Eiendeler/Tvang/Tro på seg selv
Borgerskap	Guds barn	Prestasjoner og resultater

Guds rike er basert på familiesystemet. Regjeringens overhode er Faderen. Forholdet mellom lederen og borgerne er nært og intimt. Satans rike handler derimot om å være den sterkeste. De som er sterkest, er de som styrer. Selv i et demokrati, vil de som er sterkest i å reklamere for sitt budskap og sterkest i å overtale velgere, komme til makten.

Guds rike handler med styrken i dets relasjoner. Kjærlighet er himmelens valuta. Borgerne er trygge i sin Fars kjærlighet og har ikke noe behov for å bevise sin verdi eller betydning. De kan nyte hverandres selskap uten noen skjulte hensikter. Å lære Gud å kjenne er den høyeste gleden og

ambisjonen²⁸, og fordi Guds kunnskap, visdom og karakter er ubegrenset, vil denne gledesfylte aktiviteten aldri ta slutt. Det vil alltid være noe å lære om Ham. Borgerne lærer om Ham direkte eller gjennom de tingene Han har skapt. Derfor er det å observere hverandre og studere naturen og universet også en gledelig del av å være i dette riket. Siden det klart erkjennes at alt kommer fra vår Far, tilber hele skaperverket Ham med takknemlighet og glede.²⁹

I motsetning til dette, handler Satans rike med eiendeler. Verdi kommer fra det vi oppnår, så akkumulering av eiendeler er avgjørende for å være verdifull. Disse eiendelene kan være materielle, mentale eller relasjonelle. Jo større hus og jo flere ting du eier, desto mer verdi har du. Jo høyere utdanning og jo høyere stilling du har i din jobb, desto mer verdi har du. Menneskene du omgås er svært viktige, fordi en person kan være en stor ressurs for din sak. Satans rike tror at mennesker har makt i seg selv, så det å eie andre mennesker kan gjøre deg mektigere. Relasjoner til mennesker blir et verktøy som vi kan bruke til å oppnå mer. Dette gjør behovet for å kontrollere andre mennesker svært viktig. Det finnes mange måter å kontrollere andre mennesker på. Å være hyggelig og vennlig er en vanlig måte. Den brukes av selgere hele tiden. Å utføre store handlinger kan imponere folk til å følge deg, og når disse mislykkes, kan du bruke makt, utpressing og trusler for å kontrollere mennesker og sikre deres lojalitet. Dette er grunnen til at så mange relasjoner er fylt med smerte og sorg i dag, fordi mennesker ofte har slått seg sammen for å øke sin egenverdi og betydning.

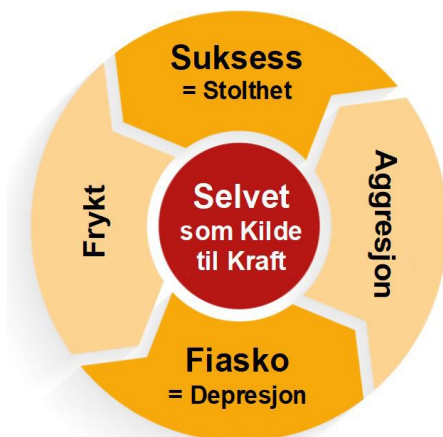
Den andre motsetningen vi har lagt merke til, er statsborgerskap. I Guds rike blir du regnet som en borger ganske enkelt ved å være et Guds barn. Uansett omstendigheter eller vanskeligheter i livet, vil dette faktum aldri forandre seg. Ditt statsborgerskap er sikret i ditt forhold til Gud som din Far. I Satans rike blir du regnet som en borger basert på det du gjør eller ikke gjør. Både prestasjon og latskap vil gi deg statsborgerskap så lenge du er fokusert på å prestere og gjøre. I dette riket våkner du hver morgen og tenker på hva du må oppnå den dagen for at du skal ha det bra med deg selv. Hvis folk hindrer deg i å oppnå noe, blir du frustrert og sint. Hvis du

28 Filipperbrevet 3:9,10

29 Åpenbaringen 14:6,7; Åpenbaringen 4:1-9

når slutten av dagen og føler at du ikke har oppnådd så mye, føler du deg tom og blir enten deprimert eller mer beslutsom. Livet er en syklus som dreier seg om stolthet og verdiløshet. Når du oppnår noe, blir du stolt, og når du mislykkes, føler du deg verdiløs. Livet mellom suksess og fiasko er enten agitert beslutsomhet for å oppnå noe, eller omvendt, frykt for å miste det du har oppnådd. Det er en uendelig syklus, helt til du dør eller bytter rike.

Emosjonell syklus i Satans rike

Denne syklusen er ganske enkelt resultatet av å tro at vi har kraft i oss selv. Hvis vi er selvdrevne, er vi ikke avhengige av noen og får ikke verdi fra noen. Vi må dyrke og produsere vår egen verdi. Hver suksess bekrefter oss, og hver fiasko driver oss nærmere intetheten.

Jeg husker konflikten i mitt hjerte da jeg først begynte å holde presentasjoner. Jeg følte meg så velsignet når jeg viste folk sannheter fra Bibelen, men når jeg sto ved døren for å hilse på folk når de gikk ut, ønsket jeg at de skulle fortelle meg at jeg hadde gjort det bra og bekrefte det jeg hadde gjort. Jo bedre jeg forkynte, desto mer anerkjennelse ønsket mitt hjerte. Jeg visste at det var galt å tenke slik, så for en tid pleide jeg å si: "Takk Gud, ikke takk meg," når folk fortalte meg at jeg hadde gjort det bra, men det virket ofte pinlig, og noen ganger følte folk at jeg skjøv dem fra meg. Når vi innser at alt godt kommer fra Gud, og at

vi er verdsatt av Ham uavhengig av det vi gjør, er vi frie til å lykkes og mislykkes uten noen bekymring for å føle oss verdiløse og ha behov for bekreftelse fra andre.

Emosjonell syklus i Guds rike

Det er viktig å huske at selv om medlemmene av Guds rike ikke får sin verdi fra sine prestasjoner, oppnår de likevel ting. Faktisk har de kapasitet til å oppnå mye mer, for hvis de mislykkes, trenger de ikke å møte frykten for å være verdiløse. De er fortsatt elsket, fortsatt Guds barn, uansett om de lykkes eller mislykkes. Guds rike tilbyr deg den beste måten å oppnå ditt fulle potensial på, uten at det går på bekostning av dine relasjoner og din verdi.

Vi har kort skissert hva disse to rikene står for. I resten av boken vil vi se nærmere på hvordan disse rikene har utviklet seg i løpet av menneskets historie, og hvilke kamper vi ofte står overfor når vi lever mellom de to. Begge riker tilbyr frihet, begge riker lover mye, men hvilket rike vil gi deg en dyp følelse av betydning og verdi som er urokkelig?

9. Babylons Hjerte

"Hvor gikk vi galt?" Det er et hjerteskjærende rop til en far som strevde med å forstå den virkeligheten han nå sto overfor. "Vi har hatt en god familiesituasjon, og han vet at vi er glad i ham," fortsetter faren mens han desperat søker etter en forklaring på hvorfor sønnen nettopp er blitt dømt for narkotikahandel, tyveri og drap.

Dent hjerteskjærende ropet har blitt ytret flere ganger enn vi våger å forestille oss; foreldre som lever med skammen og smerten over et barn som er henfalt til et liv i opprør og ondskap. Kilden til dette hjerteskjærende ropet kan spores tilbake til våre første foreldre og tragedien med deres første sønn, Kain. Foreldre vil kjenner igjen gleden Adam og Eva følte da de første gang holdt lille Kain i sine armer. Frukten av deres kjærlighet var nå deres å holde og nyte. Da Eva koste med sin nye, dyrebare bylt, utbrøt hun: "Jeg har fått en mann, Herren!"³⁰ Eva trodde at Kain ville være den lovede Ætten som er nevnt i 1. Mosebok 3:15, og som skulle bringe helbredelse og velsignelse til alle nasjoner. Åh, om det bare var sant, for den bitre ironien for Eva var at Kains arv skulle bringe elendighet, ødeleggelse og død til millioner av mennesker. Kain ble overhode for en gruppe tilbedere som utfører sine åndelige aktiviteter på sine egne premisser. Denne gruppen mennesker utgjør størstedelen av verdens befolkning, en gruppe mennesker som Bibelen senere gir kodenavnet *Babylon*. I dette kapittelet skal vi se nærmere på drivkraften bak denne gruppen mennesker og hvordan den påvirker deg og meg.

"Pappa, hvorfor må vi drepe det stakkars uskyldige lammet?" Slaktingen av et lam var ment å vise menneskene deres naturlige følelser overfor Kristus og dermed behovet for omvendelse. Det avslører derfor den prisen Gud var villig til å betale for at vi skulle innse vår tilstand og gjennom Åndens draging be om tilgivelse. For en utrolig gave som ble gitt for vår frelse. Det var et ritual som pekte direkte på Kristi lidelser i ofringsøyeblikket. Det pekte også fremover i håp om når Kristus skulle komme til jorden for å åpenbare Faderen. Det pekte også bakover på skammen over hva menneskeheten har gjort mot Kristus siden syndefallet

30 Bokstavelig lesning av 1. Mosebok 4:1

i Edens hage. Det var både en trøstende påminnelse om Guds fantastiske kjærlighet og samtidig en smertefull påminnelse om menneskets utakknemlighet og egoisme. Å delta i denne gudstjenesten vekket alltid blandede følelser. Å stirre inn i det uskyldige lammets ansikt og se dets stille dødskamp, var en sterk påminnelse om hva egoisme og egenrådighet koster. For alle som ser inn i ansiktet til Guds sanne Lam, vil håpet alltid være blandet med sjelekvalen som følger av å forstå hva menneskenaturen gjør mot Kristus. Den naturlige menneskelige responsen på korset er enten å omskrive menneskets opprinnelse ved å benekte at det i det hele tatt har skjedd et slikt fall, eller å legge kravet om døden på Gud, som noe som Han krever for å tilfredsstill sin vrede mot synden. I de fleste tilfeller blir korset forvandlet fra lys til mørke, eller enda verre, det blir fremstilt som et symbol på håp, mens det i virkeligheten representerer et symbol på manipulasjon, som vekker avsky.

Etter å ha sett sine foreldre slakte lammet i mange år og sett deres tårer og sorg, kombinert med håp, tålmodighet og tillit til den kommende Ætten, bestemte Kain seg for at han ikke lenger kunne utholde behovet for ydmykhet og omvendelse. Ved å fokusere på den menneskelige svikten som det drepte lammet avdekker, valgte Kain å glemme Guds store kjærligheten i en slik gave. For Kain, vekket lammet bare hans usikkerhet, som en del av førstefødselsretten han hadde fått fra sin far, som hadde fått den fra Satan. For Kain fortalte lammet ham bare at han var uakseptabel for Gud i sin egen rett, og at Gud misbilliget hans oppførsel. Satan oppmuntret tydeligvis Kain til å ta det dristige skrittet med å fjerne slaktingen av lammet fra sin tilbedelse, og dermed omedefinere sitt forhold til Gud ved å fjerne behovet for omvendelse med sine egne gjerninger.

Bibelen forteller oss at Kain brakte fruktoffer til Herren.³¹ Vi får også vite at Kain var en bonde som produserte mat som en del av sitt arbeid. Kains offergave var et symbol på hans forsøk på å gjøre seg fortjent til Guds respekt gjennom sine henders gjerninger. Han forvandlet sin tilbedelseserfaring fra en av ydmyk tro til en av stolt oppvisning, fra et intimt tillitsforhold til en kontraktsbasert blidgjøring. En slik religion

31 1. Mosebok 4:3

ignorerer det faktum at vi ikke har noen forhandlingsmakt overfor Gud; vi har ikke noe eget liv vi kan hvile på for å møte Gud på våre egne premisser. Dessverre glemte Kain dette. Satan lovet ham frihet ved å frigjøre seg fra syndens overbevisning som lammet hadde gitt ham, men ved å fjerne lammet, endret Kains religion seg fra en trosrelasjon til den sanne Gud til et prestasjonsbasert sett av ritualer til en gud som han selv hadde funnet på. I dette skiftet, omfavnet Kain giften fra Duracell-treet, tok en flytur i gjerningenes paraglider, og selv om han til å begynne med opplevde en berusende følelse av frihet, var det bare et spørsmål om tid før paraglideren nådde sin grense og styrtet ned.

I kapittel 5 så vi på noen av de følelsesmessige arrene som følger av sammenbrudd i familierelasjoner. Her er en oppsummering:

- Søker hele tiden anerkjennelse
- Dømmer seg selv for strengt
- Overreagerer i situasjoner som de ikke har kontroll over – dvs. de ofte er svært kontrollerende
- Har problemer med relasjoner³²

Da Kain fjernet seg fra Guds fastsatte plan for å frelse ham, ble han fjern fra Gud; hans familieforhold var fullstendig brutt sammen. Denne avstanden ga næring til hans usikkerhet; Guds Ånd kunne ikke lenger berolige hans frykt eller hjelpe ham med å tilbakevise Satans løgner. Tomheten ble bare større og større, og skamfølelsen ble mangedoblet. I likhet med Satan, kjempet Kain forgjeves for å erstatte følelsen av sin brutte relasjon til Gud. Uansett hvor hardt han prøvde, kunne han aldri fjerne den dype følelsen av tomhet før han følelsesmessig kom tilbake til Gud, Hans rike og Hans plan.

Kains turbulente følelser skulle snart bryte ut. Det skjedde på den fastsatte ofringstiden, da Kain og hans bror Abel kom for å tilbe Gud. Gud tok imot Abels offer av et lam ved å fortære det med ild, men Kains offer lot Han stå urørt. Det var alt som skulle til for å gjøre Kain rasende. Synd er ekstremt ulogisk. Kain følger ikke instruksjonene, og etterpå blir han fryktelig opprørt når det ikke går bra for ham.

32 Conway, s 31

Tenk deg at du går i butikken og kjøper alle ingrediensene til å bake et brød. Du spør butikkeieren hvordan det gjøres, og han gir deg det som trengs til å ta med hjem. Alt går bra til du kjenner lukten av gjæren og bestemmer deg for at brødet blir bedre uten. Du setter det inn i ovnen, og en liten stund senere har du et veldig trist, flatt brød. Ville det nå være fornuftig å bli rasende og løpe bort til butikkeieren og skjelle ham ut for din mislykkede brødbaking? Neppe! Likevel var det akkurat det Kain gjorde med Gud.

Kain nærmer seg det punktet hvor det ikke er noen vei tilbake. Etter å ha omfavnet Satans rike, der hans verdi bestemmes av hans innsats og presetasjoner, svekkes hans evne til å bli veiledet og korrigert raskt. Kain vet at han har gjort noe galt, men menneskesinnet har lett for å lure seg selv, og istedenfor å underkaste seg Gud i ydmykhet, blir han sint. Forsiktig forsøker Gud å hjelpe og korrigere ham, og vise ham tilbake til den lofte gaven via Hans Sønn, men Kain gir ikke akt på advarselen. Hans følelser av opprør vokser, og mørkets rike har nesten fullført sitt mest vellykkede menneskelige eksperiment.

På dette tidspunktet er Kains hjerte fullstendig dominert av de emosjonelle kreftene som Satan utløste i himmelen. Han ønsker Guds anerkjennelse, men på sine egne premisser. Hans følelse av verdiløshet øker til et punkt der han er klar til å eksplodere. Han er fanget i den forferdelige situasjonen at han higer etter anerkjennelse fra høyere makter for å tilfredsstille sin lengsel etter aksept og verdi, samtidig som han ønsker å ignorere det faktum at han skylder Gud alt og burde være ydmykt takknemlig for Hans kjærlige forsyn gjennom lammet. Kain var fortsatt opprørt over å ha blitt 'offentlig ydmyket' foran Abel, og han begynte å krangle med ham. Abel appellerer til Kain om hans måte å tilbe på og oppmuntrer ham til å vende tilbake til Guds plan. Dette var alt Kain trengte. Noe brast inni ham. Hans følelse av verdiløshet drev ham til et punkt der han bare ikke brydde seg lenger, og når det øyeblikket kommer, får Satan helt fri adgang til å ta kontrollen. Satan fyller Kain med et intenst hat mot sin bror; familierelasjoner blir glemt, og Satans rike manifesterer seg nå fullt ut. Hele himmelen så på da det første mordet fant sted, den første utslettelsen av et hellig og dyrebart forhold. Så dette er det som skjer når Guds lover brytes! Himmelen gisper, og selv Satan og hans

engler må ha opplevd en kortvarig nummenhet da Abels livløse skikkelse gjorde bakken rød med sitt blod.

Satan rister av seg skrekken fra denne hendelsen, og for å sikre seg slaven sin, presset han skyldfølelsen så dypt inn i Kain at han aldri kunne tro at Gud kunne tilgi ham. Dette er Satans galskap: Han lover oss frihet og lykke ved å følge hans opprørske kurs, og når vi overtrer, er det hans stemme som høylytt krever vår ødeleggelse fra Gud. Samtidig er det hans stemme som hvisker til vår sjel at vi er for onde og ugudelige til noen gang å bli akseptert av Gud igjen; det er hans stemme som øker vår skyldfølelse til et punkt hvor vi ønsker å dø. Så trist at en så vakker engel skulle bli forvandlet til en så elendig ødelegger. Nå som Kain har gått helt over streken, har han ikke noe forsvar for sin sjel, og Satan driver ham til å utbryte: "Min misgjerning er større enn det som kan tilgis."³³ Dette er det tristeste ordene man kan tenke seg. Gud kom til Kain, ikke for å utrydde ham, men for å søke å gjenvinne ham. Han spurte Kain hvor hans bror var, ikke for å anklage ham, men for å gi Kain en mulighet til å omvende seg og komme tilbake til Gud. Dessverre uttalte Kain de sørgelige ordene: "Min misgjerning er større enn det som kan tilgis." Han trodde på Satans løgner i stedet for på Guds ord. Han hadde sådd, og nå har han høstet.

I vers 11 i 1. Mosebok kapittel 4 uttaler Gud en forbannelse. I siste del av forbannelsen sier Gud til Kain at han skal bli en flyktning og en omstreifer. Disse ordene taler om en som skjelver og vakler; det gir en følelse av en mann uten håp og uten fremtid. Denne forbannelsen ble ikke påført av Gud ved å vifte med en himmelsk tryllestav, men forbannelsen var iboende i avvisningen av Guds familierike, iboende i avvisningen av nære relasjoner. Hans sjel var torturert fordi han var skapt for intimitet, men hans hjerte hadde valgt en annen vei – han lengtet alltid etter kjærlighet, men avviste alltid dem som kom ham nær; han ønsket nærhet, men var aldri i stand til å la mennesker komme inn i det hemmelige kammeret i hans hjerte der hans verdiløshet bodde; han ønsket å ha venner, men var alltid på vakt mot en rival til hans dyktighet. Her ligger sannheten i ordtaket: "Det finnes ingen hvile for de ugudelige."³⁴

33 1. Mosebok 4:13 – marginallesning, King James Bibelen

34 Jesaja 57:21

Bibelen forteller oss at Kain gikk bort fra Herrens nærvær.³⁵ Han levde nå uten følelsen av at Gud var nær ham. I troen på at hans synd hadde utestengt ham fra Gud, utestengte han faktisk Gud fra seg selv. Med et større behov enn noensinne for anerkjennelse og verdi, begynte han å bygge en by. Han ville samle folk rundt seg og være deres leder. Han ville bygge store bygninger og hente sin verdi fra det han hadde oppnådd. Han ville omgi seg med sine egne henders verk, og så godt han kunne holde bevisene på Guds gjerninger borte fra bevisstheten. Han ville gjøre seg selv så opptatt at han ikke hadde tid til å spørre seg selv om sin sjels tilstand.

Og slik ble Kain en kanal for etableringen av Satans rike på jorden. Gjennom ham, utviklet det seg en slekt av mennesker som viste alle tegn på usikkerhet og verdiløshet. De søkte etter makt og posisjon, og utviklet en kontrollerende ånd som var sjalu på enhver rival, i en endeløs jakt på en identitet adskilt fra Guden som skapte himlene og jorden. Så lenge Satan kunne holde menneskene på jakt etter verdi i seg selv i stedet for i armene til den store relasjonelle og personlige Gud, kunne han kontrollere dem. Og det har han gjort. Opp gjennom tidene har Satan holdt en gruppe mennesker under sin innflytelse, bundet deres verdiløse, usikre sjeler til sin egen og forsøkt å herske over verden.

Vi har studert Babylons hjerte, et torturert hjerte som søker identitet og verdi gjennom det det gjør, som søker anerkjennelse for sine bragder, og forsøker å manipulere omstendighetene slik at det ikke kan bli truet. I neste kapittel skal vi følge dette hjertets utvikling gjennom menneskehetens historie.

35 1. Mosebok 4:16

Del 2: Én Skjebne – Identitet Gjenvunnet

10. Brytning av Duracellens Lenker

Det ble en lang pause mens de holdt rundt hverandre. Følelsene var dype, men de visste begge at tiden var inne. Fra evighetens dager hadde Faderen og Sønnen alltid hatt et nært fellesskap med hverandre, og nå skulle dette fellesskapet snart bli presset og endelig brutt. Guds Sønn skulle nå begi seg ut på oppdraget med å gjenvinne sine menneskelige sønner og døtre. Både Faderen og Sønnen er klar over risikoen og kostnadene det innebærer, men kjærligheten driver dem videre.

For et kort øyeblikk ser Faderen og Sønnen inn i fremtiden og med profetiske øyne ser de oppdraget utfolde seg. Hånet, avvisningen, hatet, spytingen, sparkene, piskeslagene og naglene blekner til ingenting sammenlignet med det ene forferdelige øyeblikket da himmel og jord står stille og betrakter adskillelsen av Faderen og Sønnen. Sønnen ser årtusener med skyld, lidelse, opprør og verdiløshet tyngte Ham, og Han ser seg selv rystet som et løv, revet og slitt av følelsen av Faderens skjulte ansikt på grunn av synden. Faderen er med sin Sønn i mørket, men det er Sønnen som bærer vår følelse av å være forlatt inn i dødens redsler.³⁶

Omfavnelsen strammes til – hvordan kan Faderen overgi Ham til denne skjebnen? På et dypere plan kjemper de begge med tanken på muligheten for å mislykkes og evig tap for syndens makt. Guds Sønn ville ta menneskenaturen på seg, og dermed gi sin erkerival, Satan, en mulighet til å overmanne Ham. Det fantes ingen garantier for suksess. Hvordan kunne De begi seg ut på en så farlig risiko? Hvordan kunne De i det hele tatt tenke på en så vanvittig plan? Men agape-kjærligheten driver dem videre.

³⁶ Hebreerbrevet 2:9

Den lange pausen som virker som en evighet, tar endelig slutt; de bestemmer seg begge for å gjennomføre planen. Sønnen tar et skritt ut til kanten av himmelen, et siste blikk inn i sin Fars kjærlige ansiktet, og så er Han borte.

I kapittel 6 så vi på den lange og utfordrende listen som Gud måtte ta tak i hvis Han skulle redde sine sønner og døtre på jorden. I kapittel 9 så vi på utviklingen av Satans rike i menneskets hjerte, og hvordan Satan styrer oss gjennom vår følelse av verdiløshet. Hvis Jesus skulle bryte denne makten, måtte Han fjerne denne følelsen av verdiløshet. Han måtte gjenopprette vår følelse av identitet som Guds barn og overvinne den falske identiteten som ble unnfanget i Duracell-treet.

En dyp følelse av forvarsel må ha grepet Satans hjerte da han så englene syngende gledeshymnen til gjeterne om at Messias var kommet. Den lysende stjernen som ledet de vise mennene til den beskjedne stallen, ville ikke ha gitt ham noen trøst. Du kan forestille deg at da han så på dette edle spedbarnet, visste han at det ville bli en kamp. Han klarte ikke å bryte den fredfulle roen som hvilte over barnet, noe han alltid hadde klart med all barn tidligere. Det var en gåte; barnet var av kjøtt og blod, men det hvilte en dyp fred over barnet, som han var helt ute av stand til å forstyrre. Satan visste at han var i trøbbel.

Denne urolige ånden hvilte over Herodes' hjerte, og vi får et innblikk i uroen som rører seg i den mørke ånde verdenen. Den dype følelsen av usikkerhet som hersket i Herodes, gjorde ham til et lett bytte for Satans 'sjokk og skrekk'-kampanje mot himmelriket. Han ville ta Ham ut før den virkelige kampen kunne begynne. Men den fredfulle tilliten til den nyfødte Kongen var ikke malplassert. Forsynet sørget for en fluktvei for Ham, slik at Han kunne åpenbare sannheten om sin Far, avsløre mørkets hersker og i menneskelig kjød bryte usikkerhetens lenker som slavebandt den dødsdømte menneskeslekten.

Jesu liv kan oppsummeres med følgende ord:

Og Han som sendte Meg er med Meg. Faderen har ikke latt Meg bli igjen alene, for Jeg gjør alltid det som behager Ham. —Johannes 8:29

Det spilte ingen rolle hva Satan gjorde, han kunne ikke bryte ned denne følelsen av verdighet og tillit. Kristus klamret seg til sitt Sønneforhold med en utholdenhet som til og med gjorde mørkets fyrste forbløffet. Satan må ha blitt rasende over sine nytteløse forsøk på å få Kristus til å synde. Endelig var det noen som kunne motstå Satan. Etter fire tusen år med suksess med hver eneste person, støter Satan inn i den klippefaste muren av en menneskesjel som er trygg på sitt Sønneforhold til Gud. Sønneforhold var nøkkelen til seier; Sønneforhold var den sikreste befestningen mot den strømmen av verdiløshet som holdt på å drukne menneskeslekten, og derfor må Sønneforholdet være midtpunktet i konflikten mellom Kristus og Hans angriper.

Byen Nasaret pulserer av begeistring. Nyheten om Døperen sprer seg raskt. Forløperen til Messias var kommet, og da budskapet nådde den beskjedne snekkerverkstedet, visste Jesus at tiden var inne for å herliggjøre sin Far. Han legger fra seg meiselen og sagen, omfavner sin mor, og setter kursen mot Jordan.

Jesus er trygg på sitt Sønneforhold, men den kommende konflikten i ødemarken vil sette Ham på prøve som ingen andre mennesker har blitt satt på prøve før. Portene til menneskelig elendighet vil brake løs på Ham som en demning som brister. Jesus må møte den menneskelige verdiløshetens fulle kraft og forbli standhaftig. Hvis Han kan stå fast, vil noen for første gang ha brutt lenkene til Duracellen. Utbyttet av denne seieren vil bli arven til dem som tror på Ham.

Kampen i ødemarken var grunnleggende for korsets verk. Hvilken nytte har tilbudet om tilgivelse hvis menneskesjelen ikke kan bryte lenkene til sin intethet? Hva hjelper den vakreste åpenbaring av kjærlighet hvis ingen mann, kvinne eller barn har kraft til å ta imot denne gaven – ingen! Duracellens verdiløshet og intethet må først overvinnnes, og seiersbyttet legges i hendene på menneskeslekten, slik at alle kan få kraft til å omfavne korsets enestående gave og virkelig tro at Gud elsker og tilgir dem.

Faderen vet hva som kommer, og Han vil styrke sin Sønns hånd til kampen, ikke ved en mektig oppvisning, ikke ved bruk av en bevæpnet

hær. Ingen av disse vil kunne utstå den kommende fienden. Gud tilbyr sitt beste våpen – den styrken som kommer fra Deres forhold til hverandre. Idet Jesus stiger opp av vannet og duen daler ned, åpner himmelen seg, og Jesus hører sin Fars stemme: **"Dette er Min elskede Sønn, i Ham har Jeg velbehag."** Disse ordene er det skarpeste sverdet som Faderen kunne ha gitt sin Sønn til å kjempe med. Trygghet på sin Fars ORD, vil Han kjempe mot den lumske fienden og bryte syndens lenker på våre vegne, lenker som vi aldri kunne bryte.

Betydningen av dette utsagnet går langt dypere enn de fleste kan forestille seg. Det faktum at Gud tar imot et medlem av menneskeslekten, gir oss andre et utrolig håp. Gjennom Jesus rekker Gud ut en hånd til hver enkelt av oss og forteller oss at vi er Hans elskede barn. Hvis vi noen gang skal ha håp om å ta imot korsets gave, må vi først høre disse dyrebare ordene: "Du er Mitt elskede barn, i deg har Jeg velbehag." Det er umulig å ta imot en gave fra en fiende uten å lure på om den er tilsatt gift eller har noen betingelser, men en gave fra et kjærlig familiemedlem kan vi ta imot for det den er – en gave, enkelt og greit. Det finnes ingen annen måte å nærme seg korset på enn å gå over broen av en solid tro på vårt sønne- eller datterforhold til Gud. Alle andre veier vil føre til loviskhet eller tillatelse til å synde.

Disse ordene fra himmelen må ha gjort Satan rasende. En påminnelse om noe han var, men som han ikke er nå – en sønn! Det var en påminnelse om hans intethet og tomhet. Men stolthet dør ikke lett, og derfor gjør Satan seg klar til å slippe løs sin skur av fristelser over Jesus i ødemarken.

I Bibelen står det at Jesus "var i ødemarken i førti dager og ble fristet av Satan."³⁷ Jeg tror de fleste mennesker ville synes at ti minutter med konstant fristelse var overveldende, for ikke å snakke om førti dager! Satan hadde hatt fire tusen år med prøving og feiling for å få det til, og du kan være sikker på at Jesus ble gjort til målskive for alle helvetes våpen. Hvem kan fatte dybden i denne konflikten? Hele universet holdt pusten mens Satan avfyrte skudd etter skudd mot Guds Sønn. Når det gjelder oss, sov vi som i en dyp søvn, uvitende om den heroiske innsatsen Jesus gjorde for å sette oss fri. Hvis Jesus hadde sviktet her, hadde vi alle blitt knust av

37 Markus 1:13

lenkene fra vår egen intethet. Jesus var vårt eneste håp om å gjennomtrenge mørket.

Jeg kommer til et punkt som dette, og jeg må bare stoppe opp og tenke på Ham. Hva kan jeg si? Hertet mitt er bare full av takknemlig glede over denne mektige Prinsens besluttsomme og utrettelige innsats for å hjelpe oss i vår desperate situasjon. Det er akkurat som en far eller mor som ville løpe gjennom et brennende hus for å redde sitt barn. Han ble nesten mentalt knust av Satan, men Han ville ikke gi slipp på sitt Sønneforhold. Denne Mannen får noe dypt inne i meg til å rope: "Jeg må være verdt noe. Ingen ville gjort dette med mindre de virkelig brydde seg!" Jeg sier deg, denne kjærligheten tiltrekker meg på en måte jeg som finner uimotståelig. Jeg motstår Ham jo, men takk Gud at Han mer besluttsom enn det jeg er!

Når Jesus er på sitt mest sårbare punkt – trøtt, sulten og ensom, alle de tingene som driver mennesker til å gå på kompromiss – kommer Satan til sakens kjerne: "Hvis du er Guds Sønn, så befal at disse steinene blir til brød."³⁸ Hva annet kunne prøven dreie seg om enn Sønneforhold? Jesus fikk ikke vite hvor lenge Han skulle være i ødemarken; det står ikke at Han fikk beskjed om at det hele ville være over om førti dager. Jesus var fremdeles der ute, ingen ravner hadde kommet for å gi Ham mat, og ingen manna hadde falt fra himmelen. Kanskje Han hadde tatt feil av stemmen fra himmelen? "Din Far ønsker ikke at Du skal forbli i denne tilstanden. Gjør noe med det," hvisker Satan.

Satan brukte appetitten som et middel for å prøve å knekke Jesu tro på sin Fars ord. Førti dager tidligere hadde Gud sagt: "Dette er Min elskede Sønn, i Ham har Jeg velbehag." Hvis Jesus hadde forvandlet steiner til brød, hadde det vært å tvile på Guds ord, og denne tvilen hadde vært nok til å forvirre Hans identitet. Utover dette blir Jesus bedt om å utføre noe for å bevise sin identitet. Å be Jesus om å forvandle steiner til brød for å bevise hvem Han er, var en direkte dør til Satans rike – identitet gjennom prestasjoner og resultater.

Hvor mange av oss har ikke gått i denne fellen der vil skal bevise vår verdi

38 Matteus 4:3 NIV

gjennom det vi oppnår? Drevet av å vise at vi har det som skal til for å nå toppen, ignorerer vi søvn og avslapning, og mest av alt bønnestunder og bibelstudier; vi blir lenge igjen på kontoret og går glipp av viktig familietid – bare for å få den forfremmelsen eller bonusen. Hvorfor presser vi oss selv så hardt? I mange tilfeller tror jeg at vi svarer på utfordringen: "Hvis du er en Guds sønn eller datter, gjør noe stort for å bevise det."

Opplever du at når du våkner om morgenen og ønsker å bruke litt tid på å meditere og være sammen med Gud, så begynner ditt hode å fylles opp med alle de tingene som må gjøres den dagen, helt til du ikke orker mer, og du nøyer deg med å be en fem minutters bønn, og så er du i gang med dagen. Skjer dette med deg? Hvorfor er det slik? Hvis du kommer til slutten av dagen og oppdager at du ikke har fått utrettet så mye, er du fortsatt fornøyd og glad, eller føler du deg skuffet og litt nedtrykt? Blir du opprørt over å "kaste bort tid" på å ligge i sykesengen, når du kunne ha krysset av ting på "å gjøre"-listen din? Alle disse tingene peker på det faktum at vi alle, uten unntak, faller for Satans fristelser til å bevise vår identitet og verdi gjennom det vi gjør. Fordi vi innerst inne bærer på den usikkerheten som Adam og Eva har gitt oss, faller vi så lett for å trenge å lage åndelige og mentale fikenblad for å dekke oss til. Den usikre personen vil alltid reagere på en utfordring av sin identitet, mens en sikker person ikke engang vil bry seg om det. Det minner meg om en gang jeg gikk tur med en venn som hadde en rottweiler. Vi gikk forbi en nabo som hadde en mye mindre hund. Den lille hunden bjeffet og kjeftet og løp rundt for å få rottweilerens oppmerksomhet. Rottweileren snudde ikke engang på hodet for å se på den mindre hunden. Det følte som om den mindre hunden sa: "Kom igjen hr. Rottweiler, jeg skal ta deg og bevise for eieren min at jeg kan slå en stor hund som deg," men rottweileren var trygg på hvem han var og reagerte ikke engang på utfordringen. Hva ville det ha tilført til hans verdi?

Det var nettopp derfor Jesus måtte gå inn i fristelsens ødemark. Menneskefamilien trengte en person som kunne vise at han trodde at han var et Guds barn simpelthen fordi Gud sa det, i stedet for å bevise det gjennom det han gjorde. Verden trengte en David som kunne ta opp kampen mot den tilsynelatende uovervinnelige verdiløshetens Goliat, som binder oss til våre synder og gjør oss til djevelens slaver. Faktisk har

historien om Kristi fristelse i ødemarken mange likhetstrekk med historien om David og Goliat:

1. Satan, som et åndelig vesen, hadde mange fordeler framfor Jesus, som var bundet av menneskelig natur. —1. Samuel 17:33
2. Jesus representerte hele menneskeslekten, og en seier for Kristus, betydde frihet for oss, på samme måte som Satan representerte alle de onde kreftene, og en seier for ham betydde at vi for alltid ville forbli slaver av mørkets krefter. —1. Samuel 17:9
3. Jesus var 40 dager i ødemarken og utsatt for Satans hån og fristelser, akkurat som Goliat hånet Israel i 40 dager. —1. Samuel 17:16
4. Satan/Goliat kom i sin egen kraft, men Jesus/David kom i Herrens navn for å åpenbare sin Far og avsløre ham som hadde trosset den levende Guds hær. —1. Samuel 17:45
5. De våpnene som Jesus brukte, syntes svake etter verdslig målestokk – Han stolte på Guds ord, og Han brukte disse ordene med presisjon for å avsløre Satans tankegang. —1. Samuel 17:43

Parallellene er bemerkelsesverdige. Jeg kan ikke unngå å se meg selv som en av de israelittiske soldatene som står på åssiden og hører Goliat håne min Gud, min religion og meg personlig. "Hvor er deres Gud? Hvorfor vil ikke dere kjempe mot meg hvis Han er så sterk? Dere er svake, ubrukelige og en skam for deres Gud?" Å høre på denne typen fornærmelser i førti dager hadde virkelig blitt deprimerende. Bare se på hvor stor han er! Rustningen hans glitrer i sollyset mens den monstrøse stemmen hans brøler fornærmelser ut over dalen. Situasjonen virker håpløs, og det er en nedslående følelse av resignasjon til slaveri. Er det så annerledes i dag? Vi opplever Satans hån om våre manglende evner og svakheter. Hans fristelser virker så sterke og overveldende, vi faller for dem igjen og igjen, og vi kjenner på den nedslående følelsen av resignasjon til slaveri. Det finnes til og med dem som forkynner at vårt slaveri aldri kan overvinnes, og at synden alltid vil få overtaket på oss; for en trist overgivelse til syndens slaveri! Davids Sønn er i vår leir, og Han har frigjort oss fra

djevelens lenker. Hans seier i fristelsens ødemark er en seier for hele menneskefamilien. Du kan velge å tro at du fortsatt må møte din Goliat, eller du kan se på i ærefrykt fra åssiden når Jesus kapper hodet av din fristelse. Hvis du tror at *du allerede har seieren* på grunn av Jesus, i stedet for å håpe at Han vil frelse deg, da har du funnet selve kjernen i troen.

Jeg er så utrolig glad for at Davids Sønn har satt meg fri fra verdiløshetens makt. Han har fjernet hjertet av mitt opprør og min stolthet. Han har satt mine føtter på den faste klippen av å være et Guds barn. Han har personlig møtt tvilen for meg og overvunnet den ved troen på vår Fars Ord. Syng og fryd dere med meg, dere Guds sønner og døtre. Jesus har knust lenkene til Duracellen og gjort oss akseptert i Den Elskede.

11. Åpning av Himmelenes Porter

Et lysglimt bryter gjennom mørket og signaliserer at daggryet har kommet. Det signaliserer også at det er tid for å ta fatt på oppgaven. Pulsene øker, pusten blir kortere, mens forberedelsene til reisen gjøres. Idet de begir seg ut i morgengryet, oversvømmes Abrahams sinn av minner. Han husker da han holdt Isak i armene for første gang, og den enorme følelsen av glede som ble utløst etter en så lang ventetid. Minnene om lille Isak som hoppet opp i pappas seng og klynget seg tett inntil ham mens han lyttet nøye til fortellingene om Adam og Eva, Noah og mange andre, henger som tunge blylodd på hans skuldre mens han tenker på oppgaven han har foran seg, slik Gud hadde sagt:

"Ta nå din sønn, din enbårne sønn Isak som du elsker, og dra til Morialandet. Der skal du bære ham fram som brennoffer på et av fjellene Jeg skal vise deg." —1. Mosebok 22:2

Gud hadde talt, og Abraham samler nå alle sine krefter for å adlyde befalingen. Det gis ingen forklaring, ingen begrunnelse, bare en befaling. I løpet av de årene Abraham hadde vandret med Gud, hadde han lært seg å ikke motsette seg Hans befalinger. Han hadde lært seg å stole på at Gud visste best, og at Hans vei var den eneste trygge veien å følge. Men veien var vanskelig, utenkelig vanskelig!

Hvem kan fatte den kampen som raste i Abrahams sinn? Gladelig ville han velge å være offeret i stedet for sin sønn. Det var ingenting han ikke ville gjøre for å redde sønnen fra hans skjebne. Abraham puster tungt mens han kjemper for å skjule smerten sin for Isak. Dette må være et mareritt som snart vil forsvinne. Virkeligheten slår inn når når Isak spør: "Far, vi har veden og ilden, men hvor er offeret?" En pil treffer Abrahams hjerte. Hvordan skal han svare? En rask bønn stiger opp til Gud om visdom, og så svarer Abraham: "Gud selv vil sørge for et offer, min sønn."³⁹

På toppen av fjellet avslører Abraham smertelig for Isak sin forståelse av Guds befaling. Isak er en ung mann og kunne lett ha overmannet sin far og stukket av, men Isak har lært lydighetens disiplin og overgir egne

39 1. Mosebok 22:7-8

ønsker til sin fars visdom. Hele himmelen ser på mens Abraham forbereder sin sønn, sin dyrebare sønn, for dødsøyeblikket. Menneskelig fornuft slipper nå løs et batteri av argumenter mot troen, men Abraham står som et høyt sedertre i syklonvinden, bøyer seg, men gir ikke etter i sin besluttsomhet om å utføre det han har forstått av den befalingen han har fått.⁴⁰

Alt er klart, og Abraham ser ned på sin sønn. Smerten river gjennom hans hjerte, og kreftene begynner å svikte, men han holder fast. Han ber en bønn og setter seg fore å stikke kniven som skal gjøre slutt på livet til hans mest dyrebare sønn.

I det øyeblikket høres en stemme. "Abraham! Legg ikke hånd på barnet, for nå vet Jeg at du frykter Gud."⁴¹

Når jeg tenker over denne historien, kan jeg ikke la være å prøve å sette meg selv i Abrahams sted og min sønn i Isaks sted. Jeg prøver å forstå den påkjenningen han følte, men bildet stopper umiddelbart opp. Noe dypt inne i meg strekker seg opp og forbyr at bildet fullføres. Følelsesmessig kan ikke mitt sinn takle en slik scene.

For å forstå Jesu redsel og offer på korset, må vi få et glimt av dybden i forholdet mellom Faderen og Sønnen. Selve essensen av Deres rike er modellert i Deres forhold; kjernen i Deres tilnærming til livet åpenbares i kjærligheten De har for hverandre. Hvis vi ikke legger denne relasjonelle dimensjonen til korset, har vi virkelig gått glipp av poenget.

For så høyt har Gud elsket verden at Han ga sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham ikke skal gå fortapt, men ha evigvarende liv. —Johannes 3:16

Å bryte i et dyrebart forhold er det mest ødeleggende et menneske kan oppleve. Tanken på å bli skilt fra dem vi er glad i, er en frykt som lurder dypt i hjertet til enhver menneskesjel. Jeg opplever at når jeg har vært borte fra min familie i bare en uke på et taleengasjement, lengter mitt hjerte etter å være hjemme hos dem jeg er glad i. Det finnes ingenting i

40 Se boken *Agape* kapittel 24 – Abraham og styggdommen som legger øde, på fatheroflove.info

41 1. Mosebok 22:12

denne verden som jeg ville ha byttet bort mot forholdet til min familie. Selv tanken på det er kvalmende, men når vi ser inn i Guds hjerte, slik det er åpenbart i Bibelen, finner vi at Gud, vår Far, var villig til å risikere å miste sin Sønn for alltid, bare for at du og jeg skal kunne gå gjennom himmelens porter og bli gjenforent med vår Skaper og Hans Sønn.

Noen kan svare: "Ja, men Jesus visste at Han ville stå opp igjen og bli gjenforent med sin Far, så det var ikke så ille." Jesus holdt fast på dette i tro, siden Han ikke kunne se gjennom gravens portaler. Det var en viss risiko for at Han kunne ha mislyktes i sitt oppdrag. Da skylden til en opprørsk verden tynget Ham, og Hans Fars kjærlighet var innhyllet av vår menneskelige vantro på Guds tilgivelse av våre synder, søkte Jesus inn i mørket for å finne det kjærlige ansiktet som alltid hadde vært Hans glede gjennom evigheten, men synden skjulte Hans Fars ansikt slik at Han følte seg fullstendig adskilt fra Ham. Hans håp var oppslukt, døden var alt som ventet Ham; Han ble fristet til å tro at Han for alltid ville være avskåret fra Den Han elsket, men troen ropte ut: "I Dine hender overgir Jeg Min Ånd." Jesu tro seriret gjennom slike overveldende omstendigheter.⁴²

Gud forlot ikke sin Sønn, men tyngden av våre synder på Jesus fikk Ham til å føle det syndere føler på grunn av skyldfølelse. I kapittel 9 leste vi om Kain som ropte ut: "Min misgjerning er større enn det som kan tilgis." Kristus bar dette på korset for oss. Våre synder får oss til å føle at Gud er imot oss og faktisk ønsker å drepe oss for våre synder, men Gud berømmet sin kjærlighet til oss og lot sin Sønn gå gjennom denne erfaringen for oss, slik at vi kan tro at vi kan bli tilgitt.

Alt dette reiser spørsmålet: Hvor seriøs er Gud med å bryte ned barrierene mellom seg selv og oss? I historien om Abraham og Isak ser vi et bilde av Gud og Hans Sønn. Det er naturlig for oss, sammen med Abraham, å tenke at Gud ville at Abraham skulle drepe sin sønn. Gud ba Abraham om å ofre sin sønn, og Abraham forsto dette som at han skulle drepe ham, fordi dette gjenspeiler vår menneskelige oppfatning av rettferdighet for synd. Det faktum at Gud stoppet Abraham, viser at dette ikke var Hans ønske, men i prosessen åpenbarte Abraham en tro som var villig til å overgi alle sine kjære håp til Gud. Da Gud ga Abraham væren

42 Salmene 31:5

som en erstatning, ser vi at Gud ga en erstatning for menneskets oppfatning av rettferdighet. Gud lot sin Sønn bli skilt fra seg for at vi skal kunne tro at vi er tilgitt våre synder.

I jordskjelvet og mørket på den forferdelige dagen da den største kjærligheten som noen gang har eksistert, ble knust og brutt på grunn av våre synder, hører jeg Faderens rop: "Min Sønn, Min Sønn, hvordan kan Jeg gi Deg opp? Hvordan kan Jeg la Deg gå?" Dette er helvete akkurat her. Både Faderen og Sønnen har opplevd helvete i den forstand at deres forhold ble brutt på våre vegne. De betalte den prisen som vi forsto måtte betales. Hva annet kan essensen av helvete være enn det motsatte av det Guds rike står for – kjærlig, intimt forhold?

Så hva betyr dette for oss? Det betyr at Guds Sønn har smakt på forskrekkelsen ved adskillelsen fra guddommelig kjærlighet på våre vegne, slik at vi ikke trenger å oppleve det. "Død, hvor er din brodd, og grav, hvor er din seier?"⁴³ Nå kan ingenting skille oss fra Guds kjærlighet på grunn av det Jesus og Hans Far har gjort for oss. Gud krevde ikke slaktoffer og offergave, men for at vi at skulle få vite at vi kunne bli tilgitt, betalte Gud den ultimate prisen.

Himmelens port står åpen for oss fordi Guds Sønn opplevde helvetes knusende tyngde for å stenge dets port. Vi trenger aldri å gå inn dit og oppleve gråt og tenners gnissel, slik det vil skje med dem som forkaster det Jesus har gjort for oss, og som for alltid skiller seg fra den guddommelige kjærligheten.

Utfordringen som gjenstår for oss nå, er å foreta denne reisen i vårt sinn, fra en tilstand der vi føler oss verdiløse, trassige og målbevisste (og begjærer en identitet gjennom det vi gjør) tilbake til livets kilde, der kjærligheten venter på oss og vi vet at vi er Hans elskede barn. Selv om Jesus har åpnet himmelens porter for oss, må vi foreta reisen fra Duracell-rike til Guds rike, fra identitet gjennom prestasjoner til identitet gjennom sønne- og datterforhold, eller med andre ord, fra frelse gjennom gjerninger til frelse gjennom tro. Resten av denne boken vil bli viet til utfordringene og privilegiene ved denne reisen.

43 1. Korinterbrev 15:55

Del 3: Reisen Tilbake til Sønneforhold

12. Livet Drevet av Duracellen

Det er en forventningsfull stemning i rommet. Jeg sitter sammen med mine medelever i auditoriet og lengter etter å høre et kjent navn. Jeg hadde jobbet hardt med studiene det året, og selv om jeg sa til meg selv at det egentlig ikke spilte noen rolle, vokste ønsket dypt inne i meg.

Skolen delte ut priser til ulike elever for deres prestasjoner gjennom året. Under denne tilstelningen spiller jeg et veldig interessant lite tankespill. "Du har jobbet hardt i år, du kan få den neste prisen ... nei, noen andre vil vinne den ... men du har en sjanse." Når øyeblikket kommer da navnet skal leses opp, begynner hjertet mitt å slå raskere av forventning, og så hører jeg navnet; det er ikke mitt, men til en av mine venner. Det er her det blir interessant. På utsiden klapper jeg for min venn og deres suksess, men på innsiden er det et helt annet scenario som utspiller seg: "Hvorfor fikk han den? Jeg jobbet hardere enn ham, jeg kan ikke tro at de ville gi den til ham. Aha, jeg tror jeg vet hvorfor. Han er i slekt med en av lærerne, og det er derfor de valgte ham. Resultatet ble tuklet med! *Det er ikke hva du vet, men hvem du kjenner.*" Jeg klapper og smiler og prøver å virke fattet. Skyene begynner å samle seg, og de neste timene føler jeg meg litt nedstemt og litt sint. Det er bare enda en dag i livet drevet av Duracellen.

Det tar ikke lang tid før et barn skjønner at hvis det vil bli verdsatt og akseptert, må det være først blant likemenn. Velkommen til sammenligningens verden. Har du noen gang gått i den fellen at du har kjøpt noe til ett av barna dine i bursdagsgave, men ikke noe til søskenet? Som regel bryter helvete løs, og blant tårer og skrik, og noen ganger et raserianfall, gjentar barnet som ikke har fått noe: "Det er urettferdig". Så er det 'se på meg'-konkurransen i parken. Du ser på ett av barna dine i

sklia, og du smiler mens de sklir ned. Bak deg roper en stemme: "Se på meg," og du snur deg for å se det andre barnet ditt svinge seg på husken. Du vender oppmerksomheten mot noe annet, og barnet ditt legger merke til det og roper: "Se på meg," og så blir du truffet av en hel rekke "se på meg" som om det var maskingeværild, og hvert "se på meg" øker i volum og intensitet. Så setter du deg ned for å spise lunsj, og akkurat idet du skal til å forsyne deg, hører du denne nydelige lille melodien: "Han har mer enn meg, det er urettferdig, jeg vil ha mer." Dette er essensen av livet drevet av Duracellen. Etter hvert som vi blir eldre, prøver vi å være litt mer raffinerte, men sammenligning og oppmerksomhetssøken er selve navet i den menneskelige eksistens.

De fleste læreplaner ser ut til å forstå dette behovet for sammenligning og oppmerksomhetssøking. Å bli flokket sammen med en gruppe jevnaldrende, borte fra hjemmets hengivenhet, skaper den perfekte kulturen for å innarbeide Duracellens prinsipper. De neste 12 årene vil bli et kappløp om å utmerke seg på ett eller flere områder og dermed sikre en lys og lykkelig fremtid. De fleste kulturer ser ut til å favorisere de mest intelligente. Komparativ intelligens er en ressurs som vil ta deg langt. Har du noen gang lurt på hvorfor barn som har evnen til å pugge kunnskap en tendens til å bli belønnet høyere enn barnet som er mer begavet med hendene?⁴⁴ Kan du forestille deg at du fikk plass på universitetet fordi du virkelig kunne stelle en hage eller reparere en bilmotor? Det finnes plasser for folk med slike ferdigheter, men hellet har en tendens til å plassere akademikeren øverst på listen.

År etter år kommer barna hjem med sine karakterbøker, og de utvikler en oppfatning av seg selv basert på karakterboka. Jeg har opplevd en rekke situasjoner der en person var begavet med hendene, men slet akademisk. Resultatet er ofte at de er svært selvbegrensende og kommer med kommentarer som: "Det der er utenfor min rekkevidde" eller "Det der klarer jeg aldri" eller "Der der er jeg for dum til."

Men vær ikke redd, det finnes andre måter å lykkes på. Alle skolesystemer

44 Den vestlige kulturen er i stor grad basert på den greske kulturen, som hadde en tendens til å være mer akademisk enn praktisk. Det er ingen tilfeldighet at dyret som i Åpenbaringen 13 beskrives som det som leder hele verden, først og fremst var en leopard, som representerer kongeriket Hellas.

har et idrettsprogram som gir barn mulighet til å utvikle en idrettslig komparativ ferdighet. Barn bruker tusenvis av timer på å utvikle en idrettsferdighet som forhåpentligvis en dag skal gi dem den makten og æren de lengter etter. Vi vet alle at idrett bare er en lek, ikke sant? Si det til alle de engelske fotballfansene som raserer gatene i Europa under fotball-VM. Hva med mannen som så sitt elskede cricketlag tape VM? Resultatet var at han fikk et hjerteinfarkt og døde før kampen var over. Og hvordan kan det ha seg at ulike idrettsutøvere kan få millioner av dollar i året for å sparke rundt på en skinnbit og prøve å få den mellom to stolper? Idrett er en seriøs virksomhet, fordi det tilbyr en av de enkleste måtene å oppnå verdi gjennom prestasjoner, og få all den oppmerksomheten man kan ønske seg. Det er et av de beste systemene for å mate Duracellen og drepe troen på at vi kan bli verdsatt gjennom relasjon, snarere enn gjennom prestasjon.

Noe av det mest interessante med idrett er at selv om du kan prestere på høyeste nivå, er det ingen som husker navnet ditt hvis du kommer på andreplass. Det følelsesmessige traumet ved å tape kan være ødeleggende. Jeg husker at jeg så en fotballspiller som lå sammenkrøllet på bakken og gråt som et spedbarn på grunn av sitt mislykkede målforsøk under et straffespark, noe som kostet laget hans det ettertraktede troféet. Jeg husker at jeg så treneren hjelpe ham av banen og lurte på hvor mye han følte at han var verdt i det øyeblikket. Men er det jo bare en lek. Ja, men det er en lek som er en kamp på liv og død for verdi og aksept.

Vi kunne ramse opp en rekke andre guder som vi håper vil vise oss nåde og gi oss den suksessen og lykken vi ønsker oss. Vi har den fysiske skjønnhetens rike. En verden hvor berømmelse kan vinnes eller tapes basert på kinnbenenes struktur eller brystkassens størrelse. Hvor mange unge kvinner kjenner du ikke som har grått seg i søvn natt etter natt fordi de følte at de ikke holdt mål? Vi har i den senere tid sett en voldsom økning i et problem som kalles anoreksi, og som driver hovedsakelig kvinner til å sulte seg selv for å komme ned til en umulig liten vekt.

Hva med riket for verdiskapning, jobbstatus eller til og med forstadsstatus? Jeg har jobbet i næringslivet i noen år, og det er ganske interessant å observere hakeordenen. Du kan se hvilken posisjon en

person har ut fra typen og kvaliteten på kontormøblene. Toppsjefen har et eget kontorrom med vindu ut mot gatene nedenfor. Han har en skinnstol med høy rygg og armlener. Han har det store, beisede skrivebordet i tre med den nyeste datamaskinen. Nestemann under ham har også sitt eget kontor, men han har ikke fullt så god utsikt fra vinduet, stolen er ikke fullt så fin og datamaskinen ikke fullt så rask. Nestemann under ham har bare et kontor med skillevegger, og stolen hans har ingen armlener. Åh, og han har ikke håndfri telefon, og han kan ikke engang se ut av vinduet. Det er latterlig når man tenker over det, men det er svært alvorlig i bedriftsverdenen. Kontormøbler er en viktig del av en effektiv sammenligning med dine kolleger.

Listen over sammenligningsmuligheter er uendelig lang i Duracell-verdenen, men vanligvis faller de inn under noen få grunnleggende kategorier:

1. Utdanningsnivå
2. Atletiske evner
3. Musikalske/Kunstneriske evner
4. Jobbstatus/Inntektsnivå
5. Fysisk utseende
6. Eiendeler/Aktiva
7. Nasjonalitet

Dette er gudene som verden tilber og håper at de vil favorisere dem. De er krevende slavedrivere og krever vanligvis full underkastelse hvis du håper å bli favorisert av dem. De krever som regel at du ofrer familie og venner, og hvis du er heldig, kan du få ditt æresøyeblikk før du forsvinner inn i intetheten. Vi blir alle slaver av disse gudene gjennom Duracellens kraft, og det er disse gudene som Guden som skapte himmelen og jorden, prøver å redde oss fra.

13. Trappen til Himmelen

Dagene ble kortere og kjøligere; vinteren var på vei. Det var på tide å bygge opp vedstabelen for å forsyne peisen gjennom den bitende kulden som snart skulle senke seg over den lykkelige lille dalen. Mannen i huset var travelt opptatt med å hogge ved da han i øyekroken fikk øye på et par små sko. Han så opp, og der sto en liten gutt og fulgte med på alt han gjorde. "Pappa kan hogge ved raskere enn det der." "Jaså?", svarte mannen, som moret seg over guttens frimodighet. "Ja det kan han. Min pappa kan gjøre hva som helst. Han er den beste som finnes." "Du er privilegert som har en slik pappa."

Så enkel var barndommen min. Det var den tiden da mamma og pappa ikke kunne gjøre noe galt og var de mest fantastiske menneskene man kunne tenke seg. På sett og vis hadde det vært fint å forbli i den enkle tilstanden, men slik skulle det ikke bli. Etter kort tid på skolen, begynte jeg å venne meg til den konstante sammenligningsrunden og forsøkte å finne min plass i det lille fellesskapet av barn jeg delte skolegangen med. Sammenligningsnivået var ikke så høyt i barneskolen, og jeg husker mye av min tidlige skolegang med glede. Det var mye håndarbeid, leker og aktiviteter, og det var generelt veldig gøy. Men det var også tider da fremtiden ble fremskyndet, og jeg fikk oppleve den bittersøte smaken av Duracell-riket.

Da jeg var sju år gammel, flyttet familien min til et nytt sted, og jeg fant meg snart til rette i en ny barnegruppe. Jeg fikk raskt venner, men møtte også noen ekle typer. Jeg var ganske kraftig bygget som barn, og et par tynne barn fant ut at de ville utnytte det faktum at jeg var litt bedre polstret enn dem.

"Tjukken," "Feit Albert" og "Gris" er noen av navnene jeg husker. Det var en grusom opplevelse som mange av oss har opplevd i barndommen. Dette skjedde dag etter dag. Sjelenes fiende brukte disse guttene til å ødelegge min følelse av egenverd. På vei til skolen en morgen bestemte jeg meg for at jeg hadde fått nok. "Mamma, jeg går ikke ut av bilen. Jeg går ikke på skolen." "Selvsagt skal du det, gutten min." "Nei, det skal jeg

ikke!" Da vi kjørte inn, så jeg det truende paret som fulgte med som gribber for å angripe byttet sitt. Mamma åpnet døren og prøvde å få meg ut. De neste minuttene var ganske intense. Jeg sparket, protesterte, skrek og klamret meg fast til stolen. Var dette bare en typisk, uoppdragen gutt? Kanskje, men når identitetsfølelsen min som person ble knust, måtte jeg ta til desperate tiltak for å redde meg selv. Jeg husker faktisk ikke hva som skjedde etterpå, men jeg husker at mobbingen opphørte. Her fikk jeg en forsmak på hva som lå foran meg.

Den grusomheten som kommer til uttrykk hos barn, er et rått og uhemmet resultat av prinsippene i Satans komparative rike i aksjon. Vi kan ofte stå lamslåtte av den skamløse egoismen og utakknemligheten som barn utviser. Vokser vi naturlig fra disse trekkene? Nei. Som vi har lært, forlater ingen dette riket uten hjelp fra Davids sønn. Etter hvert som vi blir eldre, blir vi ganske enkelt mer utspekulerte og raffinerte.

Da jeg nådde midten av videregående skole, var jeg godt programmert. Jeg hadde lært meg å tilbe utdanningsguden, idrettsguden og utseendeguden. Jeg ville gjerne tilbe pengeguden, men jeg hadde ikke jobb! Alt rundt meg fortalte meg at jeg måtte strebe etter å være først; streve for å oppnå noe. Jeg lærte at bare vinnere blir akseptert, og at tapere ikke er verdt noe. Mange ganger var motivasjonen min for å gjøre det bra på skolen mer motivert av muligheten for å komme på førsteplass enn av å nyte innholdet i det jeg lærte. Jeg så filmer på TV som forsterket denne oppfatningen. De mannlige hovedrolleinnhaverne ble fremstilt som om de måtte prestere noe stort for å smelte hjertet til en ung dame. Dette lærte meg at et forhold var noe man oppnådde, og at den unge damen var mer som en premie enn som en venn. Ikke at du ville sagt det på den måten, alt dette foregikk på et underbevisst nivå.

Dette var tiden for drømmer. Jeg lå ofte på sengen og drømte om å slå inn seiersmålet for Australia i en cricketkamp, eller om å score det siste målet, eller om å risikere liv og lemmer for å redde en ung jomfru i nød. Disse drømmene dannet grunnlaget for verdisystemet mitt.

Jo mer jeg drømte, desto mer fast bestemt ble jeg på å nå disse målene. Det vanskelige var at jeg ikke kunne nå disse målene i et vakuum. Jeg

måtte slå andre mennesker. Jeg ville ha vennene mine, men jeg ville ha drømmene mine først. Jeg kunne være sivilisert når drømmene mine ikke var truet, men når jeg følte at drømmene mine ble utfordret, var det krig!

Jeg jobbet hardt for å nå mine mål. Jeg utmerket meg i idrett og i utdanning; to av tre er ikke dårlig. Så begynte jeg å gå inn i en ny fase. Når jeg først hadde nådd toppen, måtte jeg prøve å holde meg der. Jeg måtte hele tiden se meg over skulderen og vokte min dyrebare posisjon. Så er det forventningen om omdømme. Når jeg først hadde opparbeidet meg et rykte, hva om jeg gjorde det dårlig? Det ville være forferdelig, så jeg ble enda mer fast bestemt på å ikke glippe.

Denne kampen pågikk en stund, helt til jeg begynte å innse at det ville være nesten umulig å nå alle målene mine. Dette førte til raseriutbrudd! Jeg tror jeg må ha følt meg forrådt. Jeg hadde tjent mine herrer godt, og nå hånet de meg. Jeg var opplært i et system som aldri kunne gi meg en varig følelse av verdi, og derfor ble jeg sint.

Mange sliter med å forstå den flyktigheten og destruktiviteten som unge mennesker ofte viser, og hvorfor mange av dem begår selvmord eller tyr til rus og narkotika. Jeg tror det ofte skyldes at de innser at de aldri kommer til å oppnå drømmene sine med de metodene de har lært. De vil aldri bli store i andres øyne, og derfor ødelegger de seg selv.

Jeg husker en dag da jeg spilte en basketballkamp. Kampen var jevn og presset var stort. Fyren jeg vocket, løp plutselig mot kurven, og idet han løftet ballen, strakk jeg meg inn og slo den ut av hans hånd. Til min store overraskelse, hørte jeg dommerens fløyte og ordet "Feil!" Jeg visste at jeg ikke hadde rørt ham, og plutselig veltet raseriet opp i meg; sinne over dette elendige systemet som lofte meg verden og ga meg ingenting. Jeg stormet bort til dommeren og stilte meg fem centimeter fra ansiktet hans og skrudde opp volumet til et uanstendig desibelnivå. Noe brast inne i meg, og jeg holdt ikke tilbake. Jeg ble umiddelbart fjernet fra banen og utestengt fra konkurransen. Da jeg gikk av banen, tror jeg Gud talte til meg. Jeg spurte meg selv: "Hva er galt med deg, mann? Du mistet virkelig kontrollen der ute!" Det var første gang jeg virkelig så på meg selv og satte spørsmålsteget ved hvilken retning jeg var på vei. Gud trakk meg til å søke

etter noe bedre. Jeg begynte å føle at det måtte finnes en bedre vei.

Min sjels fiende innså også dette og prøvde å drive meg dypere inn i forsøket på å bevise meg selv, som en røyker som føler at tiden for å slutte har kommet og begynner å røyke dobbelt så mange sigaretter. Jeg begynte å trekke meg tilbake i takt med at drømmene mine bleknet, og jeg ble ganske humørsyk. En dag kom min mor inn på rommet mitt og begynte å klage over den triste tilstanden det var i. La oss bare si at det var mindre enn optimalt, slik de fleste tenåringsgutters rom er. Jeg ble opprørt over at hun hadde kommet inn på mitt rom og beordret meg rundt. Jeg slengte ut en rekke skjellsord og ba henne om å la meg være i fred.

Det er interessant å se de ulike måtene Gud kan nå et menneske på. Mange av mine venner omtalte sine mødre på en svært nedsettende måte. På en eller annen måte klarte min far å lære meg en viss følelse av respekt for mine foreldre, og jeg sverget på at jeg aldri skulle snakke om min mor på samme måte som noen av mine venner gjorde. Da jeg uttalte de ordene om min mor, var det som om det siste jeg hadde av verdighet ble tatt fra meg. Jeg ble sjokkert over at jeg kunne si slike ting, og depresjonen min ble enda dypere. Jeg var i ferd med å komme til et punkt der jeg ikke brydde meg lenger, og det er et veldig farlig sted å være. Jeg hadde en følelse av at jeg var kommet til et veiskille. Den brede stien lokket meg med sitt åpne gap, full av vin, kvinner og sang. På den andre siden var den smale stien, slik den var beskrevet i Bibelen. Ville jeg følge den religionen mine foreldre hadde lært meg, eller ville jeg gå som en flammende komet inn på den brede stien? Jeg så ikke lenger noe poeng i å late som om jeg var en kristen. Det sto nå klart for meg at jeg ikke var en kristen og aldri hadde vært det, selv om jeg var vokst opp i et kristent miljø. Det var enten Kristus eller djevelen. Heldigvis valgte jeg å prøve å finne den virkelige Bibelens Jesus.

Jeg bestemte meg for å lese en bok som hadde vært i hjemmet vårt i mange år. Den het "*Veien til Kristus*". Den tittelen virket perfekt for mine behov. Jeg begynte å lese med en sult og desperasjon etter å finne Ham. Jeg måtte finne trappen til himmelen, fordi jeg orket ikke Satans rike lenger.

Tidlig i boken forklarte forfatteren at Jesus kom for å fjerne løgnene som menneskeslekten hadde omfavnet om Gud, og at Han kom for å vise at Gud virkelig elsket oss. Jeg drakk ordene som den solsvidda jorden under sommerregnet. Forfatteren inviterte meg til å tenke på Jesus i Getsemane-hage og følge Ham til korset.

Mens jeg forestilte meg disse scenene, følte jeg plutselig at jeg faktisk sto der og så på Ham. Skikkelsen på korset virket veldig virkelig, og jeg fikk et sterkt inntrykk av at Han hang der fordi Han elsket meg og forsto mitt desperate behov for å unnsnippe Satans rike. Jeg fikk en tanke om at jeg kunne stole på Ham som min beste venn, og at Han ville lede meg til det himmelske riket. Mens jeg betraktet Ham der, følte jeg denne enorme følelsen av takknemlighet over at Han var villig til å redde meg, og jeg følte at vekten av skyld, angst, depresjon og frykt som jeg hadde båret på i årevis, bare rullet av meg. En fred kom inn i mitt hjerte som jeg aldri hadde følt før, og jeg gråt og gråt av glede. Davids Sønn hadde brutt gjennom mitt mørke og gjennomboret det med dagens lys.

14. Samme Guder, Andre Navn

Rommet var fullt av aktivitet, latter, musikk og ungdommelig begeistring. Foran i lokalet sto to store høyttalere og dundret ut musikk fra de nyeste rockebandene. Jeg hadde organisert en fest for å feire med en gruppe vennene – eller jeg hadde i hvert fall forsøkt. Jeg gikk og satte meg i et hjørne av rommet, der en animert tenåring beskrev en scene fra en av de nyeste filmene. Jeg slo meg ned og prøvde å suge inn stemningen, men det var noe som ikke stemte. Jeg reiste meg og gikk ut på terrassen på baksiden og slo meg sammen med noen unge 'romeoer' som diskuterte sine siste bragder med å kapre drømmekvinnene sine. Nei, jeg likte ikke det heller. Hva er galt med meg? Musikken begynte å gå meg på nervene, og jeg kastet et blikk over rommet og så på en scene i videoen som ble avspilt, som jeg opplevde som svært støtende. Tanken slo meg som et godstog: Jeg hater dette!

Mine tanker akselererte med mulige scenarier. Hittil hadde dette vært min definisjon av moro, og nå ville jeg ikke ha det lenger. Noe hadde tatt tak i mitt hjerte og gjort det umulig å ha det gøy. Et sted fra avgrunnen kom den fæle tanken om at det morsomme med livet var over, og at jeg aldri mer ville kunne ha det gøy. Jeg løp ut foran huset og ut på plenen, ristet knyttneven i været og ropte: "Du har ødelagt mitt liv!"

Det var noen uker etter min 'på-vei-til-Damaskus-opplevelse' med Jesus. Mitt liv hadde blitt snudd på hodet. Jeg hadde aldri følt så mye fred i hele mitt liv, og Bibelen begynte bare å bli levende. Jeg drakk alt inn og opplevde en frihet jeg aldri hadde kjent før. Da Jesus kom inn i mitt liv, var endringene umiddelbare. Plutselig ble jeg klar over at noe av språket mitt var upassende, at noen av mine vitser var ganske vulgære, og at visse aspekter ved min livsstil var uforenelige med den nye retningen jeg nå var på vei mot. Jeg var på en reise til det nye riket. Det var som å reise til et helt fremmed land og lære språket og skikkene fra bunnen av. Jeg ønsket å lære fordi jeg elsket Herren i det nye riket, men jeg hadde blitt opplært i et annet rike, og det kom til å ta tid å tilpasse meg.

Det var ikke før den festkvelden at jeg innså hvilken radikal forvandling

som var i ferd med å skje. Siden Jesus hadde erobret mitt hjerte med sin kjærlighet, kunne jeg ikke motstå Ham når Han kalte. Så den kvelden på festen, da jeg gjorde det jeg trodde var greit, kunne jeg føle at Han kalte meg bort fra den typen liv. Siden jeg ikke kjente til noe annet, ble jeg redd for at det som skulle komme i stedet, ikke ville være like bra. Det er så lett å være redd for det ukjente, selv når vi vet at det er riktig. Heldigvis valgte jeg å stole på at Jesus ville ta vare på meg, og det var bedre å stole på Ham enn på mine følelser.

Da jeg tok imot Jesus som min Frelser, svevde jeg bare i flere uker. Jeg kjente en spesiell nærhet til Ham som har fulgt meg helt frem til den dag i dag. Jesus hadde åpnet himmelens porter for meg, men nå skulle Han hjelpe meg med å fjerne frøene til Duracellen. Han begynte å hjelpe meg med å utrydde den livsfilosofien som gjorde prestasjoner og resultater til kjernen i mitt verdisystem. Det er en reise som alle Adams barn må ta. Den eneste måten vi kan klare det på, er å holde blikket festet på korsets lys og ydmykt følge i vår Frelseres fotspor inn i det nye rikets prinsipper.

Jeg begynte å delta på et bønnemøte sammen med mine venner. Den første kvelden, da vi knelte sammen, kjente jeg Guds søte Ånd rundt oss, men det var en annen ånd fra mitt gamle liv som plaget meg. Mens vi ba rundt i sirkelen, slo en tanke ned i meg: "Jeg kan ikke be slik disse menneskene kan be, de er så veltalende." Tanken virket fastlåst, og etter hvert som det begynte å nærme seg min tur, begynte hjertet mitt å slå raskere. Snart skulle jeg være i rampelyset, og alle ville lytte til meg. Men vent nå litt; dette var et bønnemøte om Jesus, ikke om meg!

Her er Duracellens forbannelse. Selv om jeg hadde gitt mitt hjerte til Jesus og forsøkte å følge Ham, var prinsippene fra mitt gamle liv fortsatt klare og villige til å dra meg tilbake til å gjøre meg selv til midtpunktet for alt, til å gjøre min prestasjon i bønn til det viktigste, i motsetning til mitt forhold til Gud i bønn.

Da jeg først begynte å studere Bibelen, følte jeg meg ofte utilstrekkelig, for selv om jeg var oppvokst i et kristent miljø, innså jeg at jeg i bibelsk forstand ikke hadde gått ut av barnehagen. Jeg elsket å lytte til det jeg ble undervist i, men i bakhodet var det noe som gnagde og sa: "Hvordan kan

de bare slå opp disse versene så lett, det kunne jeg aldri klart." Jeg famlet rundt for å finne riktig bok og vers, og jeg ba bare om at jeg ikke skulle komme sist, slik at alle skulle vente på meg. Så pinlig! Den årelange treningen jeg hadde fått i å sammenligne meg selv med andre, begynte å komme til overflaten på min nye kristne reise. Det var ganske enkelt for Kristi Ånd å overbevise meg om mitt språk og min livsstil, men det skulle ta tid før jeg innså hvor dypt Duracell-tentaklene satt.

Etter hvert som jeg fortsatte på min reise, utviklet jeg en dyp kjærlighet til Bibelen. Det var en av de beste måtene å lære om helten min som ga sitt liv for meg. Jeg bare elsket å studere om Jesus, og det var en stor velsignelse, men mitt gamle liv lå på lur, klar til å fange meg. Jeg begynte å legge merke til at folk rundt meg hadde langt mindre kunnskap om bibelske ting enn det jeg hadde. Min voksende bibelkunnskap ga meg mer selvtilitt til å tale, og snart ledet jeg små grupper og deretter større grupper i bibelstudier. Igjen var dette en stor velsignelse for meg og de rundt meg, men jeg beveget meg sakte, men sikkert tilbake til en plattform av verdi gjennom prestasjoner i stedet for relasjon. Det skjer sakte og umerkelig, men det skjer. I ettertid ser jeg at for mange av oss, har vi de samme gudene, men med andre navn.

Hvis du ser på tabellen nedenfor, kan du se hvor lett det er å tro på Bibelen og likevel leve som verden. Med det mener jeg ikke å leve et vilt liv, men å få verdi gjennom det du gjør.

I verden	I kirken
Utdanning	Bibelkunnskap
Atletisk evne	Offentlig taleevne
Kunstnerisk evne	Musikktjeneste
Jobbstatus	Kirkekontor
Eiendeler	Åndelige gaver
Fysisk utseende	Kirkens moteparade
Nasjonalitet	Konservativ/Liberal

For mange av oss er vår vandring med Jesus kapret av duracellens lumske kraft. Når jeg ser meg rundt i kirken i dag, kan jeg se at de gudene vi forsøkte å flykte fra i verden, har funnet oss i kirken. De har kledd seg i lysets plagg, og vi har omfavnet dem som gode venner. Det uunngåelige resultatet er sinne, bitterhet og kamp i kirken. Det er så lett å se from ut i kirken, men hva med personen som sitter på den andre siden i kirkelokalet og ikke vil snakke med deg fordi du har sagt noe om dem bak deres rygg, og de fikk vite om det? Hva med pianisten som gikk til en annen kirke fordi hun fikk høre at spillet hennes ikke holdt mål? Hva med doktrinepolitiet som vandrer frem og tilbake i kirken på jakt etter dem som ikke følger deres definisjon av ortodoksi, slik at de kan utvise dem fra kirken? Hva med de 'progressive' som prøver å kapre lovsangskomiteen og tvinge sin nye tilbedelsesstil på alle, og synd for dem som ikke liker den? Listen er uendelig lang, og vår sjels store fiende vet at så lenge han kan få oss til å danse etter denne melodien, så er vi i bunn og grunn fortsatt undersåtter i hans rike.

Det sterkeste beviset på at vi fortsatt er lammet av Satans rikes prinsipper, er den høye graden av uenighet og mangel på kristen kjærlighet i kirken. Hvis vi så på våre relasjoner slik Gud ser på sine, ville det vært mye mer kjærlighet i menigheten og mye mer omtanke for hvordan vi omgås hverandre.

Det er svært interessant at denne subtile overføringen av guder fra verden til kirken i vår personlige erfaring også har funnet sted i kirkens kollektive erfaring. I det fjerde århundre, da keiser Konstantin 'omfavnet' kristendommen, skjedde det en hel rekke endringer i den kristne kirke. Et punkt som er spesielt interessant, er at mange av statuene av de hedenske gudene som befant seg i panteonet, ble overført til den kristne kirken, og navnene ble endret til bibelske skikkelser som Moses, David og Peter. Samme guder, andre navn! Det spiller ingen rolle hvordan du kler det opp, det er fortsatt hedensk, og hva kan vi si i dag? Det er én ting å angripe den kollektive kirken for dens frafall fra apostolisk sannhet; det er noe annet å se de samme prinsippene i aksjon i våre egne liv. La oss sørge for at vi tar oss av bjelken i vårt eget øye, før vi forsøker å fjerne flisen fra vår brors øye.

Det er interessant å studere reisen til de mest ivrige etterfølgerne av Kristus – Hans disipler. Spørsmålet om makt og posisjon var ofte oppe i dagen. La oss legge merke til noen få skriftsteder:

På den tiden kom disiplene til Jesus og sa: "Hvem er den største i himmelens kongedømme?" —Matteus 18:1

Det er bare én grunn, og én grunn alene til at disiplene stilte dette spørsmålet – egeninteresse. Disiplene trodde at Jesus var Messias, Kristus. De var begeistret og lidenskapelig opptatt av sin tro på Ham; noen var til og med villige til å dø for Ham, men akkurat som da jeg forberedte meg til å be og tankene mine flyttet seg fra forholdet mitt til prestasjonen min i bønner, flyttet disiplene seg fra sitt forhold til Messias til sin posisjon i Hans nye rike.

Da kom Jakob og Johannes, Sebedeus-sønnene, til Ham og sa: "Mester, vi vil at Du skal gjøre for oss det vi ber om." (36) Han sa til dem: "Hva vil dere Jeg skal gjøre for dere?" (37) De sa til Ham: "La oss få sitte, en på Din høyre side og den andre på Din venstre, i Din herlighet." —Markus 10:35-37

Guden for posisjon og status hadde i så stor grad tatt over for det nye rikets prinsipper som Jakob og Johannes var i ferd med å lære, at de spurte Jesus om de kunne sitte ved Hans venstre og høyre hånd i Hans rike. Heldigvis ble Jesus aldri lei av at de stadig ikke klarte å gi slipp på det gamle rikets prinsipper. Han forsto at det tar tid før vi innser hvor dypt rotfestet Satans rikes prinsipper egentlig er. Problemet vi står overfor, er at når vi tillater de gamle prinsippene å ta over, skjer følgende:

Da de ti hørte dette, ble de svært harme på Jakob og Johannes. — Markus 10:41

Når vi lar det gamle kongerikets prinsipper styre oss, vil det alltid føre til strid. Det Jakob og Johannes gjorde, gjorde de andre disiplene sinne. Hvorfor? Fordi de sendte et budskap: "Vi er bedre enn dere." Det var kanskje ikke meningen, men det er nesten alltid resultatet. Jesus benyttet anledningen til å prøve å utvide deres forståelse om hvordan Guds rike er forskjellig fra det riket de hadde vokst opp i. De måtte lære seg å tenke

annerledes.

Men Jesus kalte dem til seg og sa: "Dere vet at de som regnes som herskere over folkeslagene, har fullt herredømme over dem, og deres mektige menn utøver makt over dem. (43) Men slik skal det ikke være blant dere. Den som vil være stor blant dere, skal være deres tjener. (44) Og den av dere som vil være den første, skal være alles slave. (45) For Menneskesønnen kom ikke for å bli tjent, men for selv å tjene, og for å gi sitt liv som løsepenge for mange." — Markus 10:42-45

Måtte disse ordene for alltid ringe i våre ører! Hvis du ønsker å være stor i Guds rike, så lær deg å glede deg over å tjene andre i stedet for å manipulere og kontrollere dem. Jesus forteller oss at hedningene (ikke-jøder) hersker over andre og liker å utøve sin autoritet og vise hvem som er sjefen. Merkelig nok er det ofte den samme ånden som hersker i kirken, der ulike medlemmer forsøker å påtvinge kirken sin vilje og autoritet. Det har gått to tusen år siden korset, og mange av oss forstår fortsatt ikke det grunnleggende.

Hvorfor er det så lett for vår sjels fiende å dra oss tilbake til vår gamle måte å tenke på? Som vi har nevnt tidligere, er det vår dype følelse av usikkerhet som gjør det lett for Satan å friste oss til å bevise oss selv. Hvis vi ikke husker hvordan vi får vår verdi, vil det være umulig for oss å motstå fristelsen til å prøve å forvandle steiner til brød for å bevise at vi er betydningsfulle.

Det er noe jeg synes er veldig urovekkende med dette Duracell-prinsippet som klamrer seg fast til oss. Jesus var den beste læreren denne verden noen gang har sett. Han tilbrakte over tre år sammen med disiplene og lærte dem så mye Han kunne om himmelriket, og selv etter alt dette finner vi at disiplene på selve natten til Hans korsfestelse, fortsatt var styrt av prinsippene fra det gamle livet.

På samme måten tok Han også begeret etter måltidet og sa: "Dette beger er den nye pakt i Mitt blod, som utgytes for dere. (21) Men se, hans hånd som forråder Meg, er her sammen med Meg over bordet. (22) Sannelig, Menneskesønnen går bort slik det er blitt

bestemt på forhånd, men ve det mennesket som Han blir forrådt av!" (23) Da begynte de å spørre hverandre hvem av dem som skulle gjøre dette. (24) Det ble også en trette mellom dem om hvem som skulle regnes som den største. —Lukas 22:20-24

På selve kvelden før den største kjærlighetsdemonstrasjonen universet noensinne har sett, kranglet de som sto Jesus nærmest, og som visste mer om hans rike enn noen andre, om hvem av dem som var den største. Sorgen Jesus opplevde på det tidspunktet må ha vært enorm! Kan de av oss som hevder å være Jesu etterfølgere, være i ferd med å gjenta de samme feilene som disiplene - ivrige etterfølgere av Jesus, men som likevel krangler seg imellom om hvem som er den største?

Det er bare én ting som er verre enn å bli styrt av Duracell-prinsippene i verden; det er å bli styrt av dem i kirken. Måtte Gud hjelpe oss til å bli satt fri fra disse selviske prinsippene, slik at vi kan oppleve Hans rikes fulle glede!

15. Hvordan Leser Du?

I dag kommer til å bli en spesiell dag. Du er full av forventning og spenning over de potensielle mulighetene som ligger foran deg. Sjefen for et stort produksjonsselskap er interessert i en spesiell design du har jobbet med, og vurderer seriøst å produsere den og eksportere den til hele verden. Dere bestemmer dere for å møtes til lunsj på en hyggelig liten lokal restaurant. Dere har aldri møttes før, og du ser deg nervøst rundt og prøver å identifisere personen som skal gjøre drømmen din til virkelighet. Endelig kommer han, og du håndhilser energisk på ham, før dere begge går inn i restauranten og finner plassen deres. For å bli kjent med hverandre, spør han deg litt om din familie, hvor du bor og hvordan det går med barna dine på skolen. Alt går fint, bortsett fra at det rett bak deg sitter en fyr har utviklet en egen kunst å slurpe i seg suppe. Først slår du det fra deg, men etter en stund blir det litt irriterende. "Noen mennesker trenger å lære seg litt folkeskikk," tenker du for deg selv, men børster det av deg for ikke å bli distraheret. Samtalen med den potensielle forretningspartneren din går bra, og dere er midt i diskusjonen om noen av de ekstra fordelene ved designet ditt, da fyren bak deg plutselig slipper ut en forferdelig rap som nesten får bestikket på bordet til å skrangle. Plutselig er alles øyne rettet mot denne uvanlige personen som ikke ser ut til å ha noen manerer i det hele tatt. Rommet fylles av fnising og lavmælt latter, kombinert med forferdelse og avsky. Til slutt kommer eieren av restauranten ut og ber mannen om å gå, og sier at slike typer ikke er velkomne i restauranten.

Det som virkelig er forbløffende, er at hvis den samme mannen satt på en restaurant som reflekterte kinesisk kultur, hadde ingen blunket med et øyelokk. Verten og vertinnen kunne faktisk bli skuffet hvis du ikke gjorde disse gestene. I kinesisk kultur ville man også bli sett på som uhøflig hvis man prøvde å håndhilde på noen man ikke hadde møtt før, eller hvis man snakket om familiesaker under middagen⁴⁵.

Det er utrolig hvordan de samme handlingene kan tolkes på helt ulike måter avhengig av hvilken kultur eller hvilket verdensbilde man kommer

45 <http://www.chinawestexchange.com/Chinese/Culture/customs.htm>

fra. Dette faktum er ikke annerledes når vi ser på de to ulike kulturene i Guds rike kontra Satans rike.

Den kristne troen har én grunnvoll, Jesus Kristus, men når vi undersøker den store mengden av grupper som påberoper seg Jesu navn, blir vi forundret over at så mange motsetninger kan eksistere på én grunnvoll. Reisen inn i Guds rike innebærer en overføring av kultur og verdensbilde. I forrige kapittel beskrev vi hvor vanskelig det ofte er å lære seg å tenke i himmelske baner.

De største vanskelighetene i den kristne vandringen dreier seg om hvordan vi tilnærmer oss Guds ord, Bibelen. Vi kommer fra en verden der vi har blitt opplært i prestasjoner og posisjoner, men når vi beveger oss inn i Guds rike, er det helt avgjørende at vi overgir våre meninger og lar Guds Ånd lære oss hvordan vi skal lese Guds ord. Dessverre har dette ofte ikke vært tilfelle, og de mange motsetningene, vranglæren og stridighetene som finnes i kristen tro og historie, kommer direkte av at vi leser Bibelen innefor Duracellens rammeverk i stedet for himmelens rammeverk, som fokuserer på legitime og intime relasjoner.

Jesus tar opp dette poenget i sin samtale med en lovkyndig i Lukas 10. Den lovkyndige spør Jesus: "Hva må jeg gjøre for å arve evig liv?" Jesus svarer: "Hva er skrevet i loven?" For å komme til den dypere problemstillingen, spør Han: "Hvordan leser du i den?"⁴⁶ Jesus spør ikke *hva* leser du; Han spør *hvordan* leser du, eller hvordan tolker du det du leser. Dette er nøkkelspørsmålet for alle som ønsker å ta reisen fra den jordiske Duracellen til himmelske relasjoner – Hvordan leser du?

Spørsmålet om evig liv som den lovkyndige stilte Jesus, er et av de mest kritiske spørsmålene i den kristne vandringen. Den posisjonen du har, og de menneskene du omgås, er en sterk indikator på din verdi i denne verden. I himmelriket derimot er alle mennesker Guds barn og fortjener respekt og verdighet. Når vi følger diskusjonen, legger vi merke til at den lovkyndige ønsker å tolke Skriften ut fra førstnevnte, snarere enn sistnevnte. Han gir Jesus det rette svaret ved å si: "Elsk Herren din Gud av hele ditt hjerte, av hele din sjel, av all din kraft og av hele ditt sinn, og elsk

46 Lukas 10:25,26

din neste som deg selv."⁴⁷ I bunn og grunn, sier Jesus: "Nettopp, gjør dette og lev," men den lovkyndige, som innser den fulle betydningen av hva det dreier seg om, forsøker å fordreie meningen ved å spørre: "Hvem er min neste?"⁴⁸ Meningen med skriften er enkel, men menneskehjertet under påvirkning av Duracellen, virker som om den er vanskelig å forstå, fordi det ikke er villig til å gi slipp på det gamle og fullt ut omfavne det nye. Her ligger årsaken til de mange livløse kristne; de tror på Kristi rike, men lever i tråd med Satans rike, og resultatet er forvirring, frustrasjon og ondskap.

Hele den kristne tro er forvirret over spørsmålet om frelse, fordi Bibelen klart og tydelig lærer at en kristen, styrket av nåden, vil leve i harmoni med De ti bud. Men mange av oss tilnærmer oss De ti bud i sammenheng med Duracellen; vi forsøker å utføre dem for å oppnå frelsens mål, i stedet for å se De ti bud som en beskrivelse av det lovede forholdet som *vil* opptå mellom Gud og Hans barn.

Motsatt, og mer vanlig, har vi en hel skare som ser det umulige i å oppfylle lovens krav, men i stedet for å gå inn via et trosforhold, erklærer de at det er umulig å holde Guds bud, og derfor opplever de aldri glede av den friheten som ligger i seieren i Kristus. Enten man søker å prestere eller ikke prestere, så er det fortsatt snakk om prestasjoner i stedet for relasjon. Ingen av disse gruppene vil komme inn i himmelriket, med mindre de omfavner De ti bud i sammenheng med et trosbasert forhold til Ham som døde for oss.

For den gruppen av kristne som inntar en holdning som er imot prestasjoner og mener at det er umulig å seire i den kristne vandring, følger det snart at den gud de tjener heller ikke er i stand til å prestere. Kombinerer man denne trenden med det verdslige ønsket om anerkjennelse, er det ingen overraskelse å finne kristne lærde, lærere og troende som avviser Guds evne til å skape verden på seks bokstavelige dager. På samme måte som den lovkyndige svarer at han skal elske sin neste, men så spør: "Hvem er min neste?", sier mange lærde i dag: "Ja, vi tror på en seks-dagers-skapelse, men hva slags dager er det?" Ondskapen forsøker alltid å finne en måte å fordreie Skriften på som passer den selv;

47 Lukas 10:27

48 Lukas 10:28,29

å tro på Kristus og likevel leve i overensstemmelse med verden. Demonene tror også på Kristus og lever i overensstemmelse med denne verden.

Når en person har mistet troen på en Gud som kan skape et nytt hjerte, og har lært seg å stille utspekulerte spørsmål ved Skriftens klare utsagn, er det veldig lett å omfavne og akseptere homofili som en kristen norm, sammen med avvisningen av manns- og kvinneroller, både i hjemmet og i kirken, som Bibelen klart og tydelig legger fram for oss. Dette konseptet er fremmed for himmelriket. Verdi er alltid basert på relasjon, ikke på posisjon.

Vi kunne ramse opp den ene læresetningen etter den andre i Bibelen som er blitt vridd og vrent for å passe til prinsippene om makt, posisjon og prestasjoner, men jeg tror poenget er blitt tydeliggjort: Hvis vi hevder å være Jesu etterfølgere, vil vi forsøke å tolke Skriften i henhold til prinsippene for Hans rike, snarere enn det riket vi alle kommer fra.

16. Ikke Lenger en Tjener

Det var en av disse spesielle stundene. Min seks år gamle sønn og jeg reiste sammen i bilen. Vi hadde en dyp og meningsfull samtale, vel, så dyp som min dyrebare sønns erfaring tillot. Jeg kunne se hjulene snurre metodisk i hodet hans. Jeg fornemmet at han var på nippet til å si noe dyptgripende, og så kom det ut. "Vet du hva, pappa, jeg tror ting ville fungere mye bedre hvis du var sjefen av og til, og jeg var sjefen av og til." "Det er absolutt et interessant forslag, gutten min", sa jeg og kremtet. Det ble et øyeblikks stillhet, for jeg prøvde å komme på en god grunn til at forslaget hans var feil, og hvis jeg ikke kom på en, kunne vi begge ende opp i trøbbel. "Vel, det er ikke helt slik Bibelen forteller oss at vi skal gjøre det, gutten min." "Men hvorfor må du fortelle meg hva jeg skal gjøre hele tiden?" "Vel, gutten min, Jesus har bedt meg om å lære deg å bli en sterk ung mann for Ham, og siden Han er sjefen min, synes jeg det er best at jeg gjør det Han ber meg om."

Å være forelder er en skikkelig læringskurve. "Sønn, sett deg ned mens du spiser." "Det er ikke rettferdig!" "Vennen, vær så snill å plukke opp lekene dine og legge dem bort." "Åh, mamma, jeg vil gå ut og leke." "Sønn, det er på tide å legge seg." Gråt, syt, hyl: "Men du skal ikke legge deg nå. Hvorfor må jeg det?"

Alle disse reglene og forskriftene! Man skulle tro at foreldre er troll hele tiden. Hvorfor kan ikke barn forstå at du vil at de skal sitte stille og spise sakte ved bordet, slik at de ikke får problemer med fordøyelsen? Eller at du vil at de skal lære seg å være ryddige og ordentlige, slik at de lærer seg å være organiserte og mer effektive når de blir eldre? Og hvorfor forstår ikke barn at du ønsker å forebygge sykdom ved å sørge for at de får nok søvn? Hvorfor? Fordi de ikke kjenner til livets fallgruver og farer.

Apostelen Paulus tar opp denne analogien for å illustrere vår reise i det kristne livet.

Videre sier jeg at arvingen, så lenge han er barn, ikke skiller seg ut fra en slave, selv om han er herre over alt. —Galaterbrevet 4:1

Paulus beskriver forholdet mellom et barn og dets foreldre som det samme som forholdet mellom en tjener og hans herre. Faren må lære opp sin sønn i Guds rikes prinsipper, men sønnen med sin Duracell-natur forstår ikke grunnen til all denne opplæringen. Mye av det faren skal lære ham, strider mot hans natur og er ofte hardt arbeid som ikke synes å være noe annet enn å være en tjener. Gutten kan lett komme til å undre seg: "Hvorfor hindrer men far meg i å gjøre mange av de tingene jeg ønsker? Jeg føler meg som en slave. 'Sønn, gjør ditt, sønn, ikke gjør datt', det virker ikke rettferdig!"

Denne situasjonen beskriver på en perfekt måte Guds handlemåte med oss når Han søker å forberede oss til Guds rike. Mange ser på Guds krav som harde og krevende og spør seg ofte: "Hvorfor lot Gud dette skje med meg, eller hvorfor virker det kristne livet så begrensende?" Det er også mange som slutter seg til kirker som synes å være fornøyde med å forbli som barn og bare være tjenere, utføre pliktene i det kristne livet og håpe på at de vil bli belønnet for sin innsats. Slike mennesker står i fare for å bli oppslukt av følelsene til den eldste broren i historien om den bortkomne sønnen.

Paulus forklarer oss hvordan vi kan bli frigjort fra mange av livets innviklede problemer og spørsmål om Guds handlemåte med oss. Når vi virkelig forstår at Gud er vår Far og at Han holder på å forberede oss til å komme inn i sitt rike, og at Han elsker oss intenst, da begynner vårt forhold til Gud å gi mening. Da blir regler og forskrifter ikke lenger sett på som begrensninger og barrierer som skal hindre oss i å ha det gøy, men i stedet blir de til frihetens dører som åpenbarer Guds omsorg for oss og Hans inderlige ønske for oss å motta vår fulle arv som Guds barn. Paulus forklarer det slik:

Og slik var det med oss før Kristus kom. Vi var som barn; vi var slaver under denne verdens grunnleggende åndelige prinsipper. (4) Men da den rette tiden kom, sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, underlagt loven. (5) Gud sendte Ham for å kjøpe frihet for oss som var slaver under loven, slik at Han kunne adoptere oss som sine egne barn. (6) Og fordi vi er Hans barn, har Gud sendt sin Sønnns Ånd inn i våre hjerter, og tilskyndet oss til å rope: "Abba, Far."

(7) Nå er du ikke lenger en slave, men Guds eget barn. Og siden du er Hans barn, har Gud gjort deg til sin arving. —Galaterbrevet 4:3-7
NLT

Dette er noen av de vakreste ordene i Skriften. Når vi anerkjenner Jesu offer for å sikre vår adopsjon som Guds barn, blir vi frigjort fra Satans rikes slaveri. Vi bryter løs fra Duracell-tyranniet, og vi står sterke og ærverdige som Guds sønner og døtre, og vi vet at på grunn av Jesus, vil vi alltid være Hans elskede barn. Har Guds Ånd ropt i ditt hjerte "Abba Far;" "Pappa, Pappa?" Føler du deg så trygg i Hans kjærlighet at du kan løpe inn i Hans armer og vite at du ikke bare er velkommen, men dypt ønsket av Ham? Har du vendt tilbake til den barnlige tilbedelsen av din Far, som stråler når Han er nær? Inntil du opplever denne friheten, vil du alltid forbli en tjener som lever i uvisshet om at du i morgen vil få utbetalt sluttvederlaget ditt.

Som Guds barn er vår arv sikker. Vi kan frimodig komme til Ham og be om det vi ønsker; vi kan trygt stole på at Han vet hva som er best for oss. Alt som skjer med oss i livet, skal hjelpe oss til å vokse inn i en dypere forståelse av Guds rikes verdier og til å bryte Duracell-slaveriet.

Du husker sikkert at vi i kapittel 6 diskuterte den utrolige oppgaven Gud sto overfor idet Han søker å bringe menneskeheten tilbake i sin kjærlige favn. Her er poengene igjen:

1. En måte å gi menneskene visdom til å erkjenne sin fortvilte situasjon på en riktig måte, sammen med en måte å påvirke dem i riktig retning uten å krenke deres valgfrihet.
2. En måte å vise dem at de hadde en feilaktig oppfatning av Hans karakter og rike, og på en eller annen måte vise dem at Han virkelig elsket dem.
3. En måte å fjerne deres skyldfølelse og usikkerhet på, og å gjenopprette deres sanne identitet og verdi som Guds barn.
4. En måte å gjenvinne deres følelse av mening, eksistensgrunn eller skjebne.

5. Alt dette trengte tid. Adam og Eva hadde gitt avkall på sine egne liv, så de trengte et livsstøttesystem som ga dem tid til å velge og bestemme seg.
6. Samtidig som Gud gjør alt dette, må Han opprettholde en følelse av rettferdighet. Han kan ikke ignorere deres opprør og si at det er greit. Selv om Gud i sin barmhjertighet ikke lar de fulle konsekvensene av deres valg ramme dem, må Adam og Eva forstå resultatet av sine valg, slik at de skal begynne å forstå feilen i det de gjorde.

Jesu gjerning i sin tjeneste, død og oppstandelse har gitt oss løsningen på alle disse seks utfordringene. Hvem kan fatte kraften i Kristi kors? Det er så mye dypere enn bare å fjerne våre gale gjerninger; det er mye, mye dypere.

Vil du ikke knele og se på korset akkurat nå, og se din frigjøring fra Duracellen? Kan du høre stemmen fra himmelen som sier at du er Hans elskede barn som Han forguder? Vil du ikke lesse av all din skyld, misnøye, stolthet og bitterhet på Ham? Bare la fylde i Hans glede oversvømme din sjel akkurat nå. Du kan gjøre det, hvis du ikke allerede har gjort det. Hemmeligheten med å unnsnippe Duracellen, er å ikke lenger være en tjener, men en sønn eller datter.

17. Babylons Fall

Det slo ned som et lyn. Tyske panserdivisjoner raste over markene i Nederland og Frankrike, og på én natt ble disse landene holdt fast i den nazistiske krigsmaskinens jernhånd. Å leve i et okkupert land er en forvitrende opplevelse. Min far opplevde denne tiden i byen Assen nord i Nederland.

Mennene ble presset inn i det tyske krigsmaskineriets tjeneste. Informanter sto alltid klare til å rapportere dem til det fryktede hemmelige politiet, og når som helst kunne det banke på døren og deres kjære bli slept bort, for aldri å bli sett igjen. Naziregimet hadde alle kjennetegnene til Duracellen, en kontrollerende ånd som ville eliminere alle rivaler, herske gjennom frykt og vise sin makt med en djevelsk tilfredsstillelse.

Holland var tømt for ressurser og utslitt av de undertrykkende lenkene som bandt det, og var uforberedt på vinteren 1944. De kunne ikke forlate sine hus av frykt for at når de kom tilbake, ville de ikke lenger være der, fordi de var blitt tømt for ved. I byene omkom tusenvis av mennesker av sult og kulde. Hvor lenge ville dette marerittet vare?

Til slutt trakk tyskerne seg tilbake, sprengte broer, ødela ammunisjon og etterlot seg så mye ødeleggelse som mulig. Min far husker at alle danset i gatene og at de allierte soldatene delte ut matrasjoner. Det var nesten ikke til å tro at det var over, endelig frihet!

Kain sin ånd lever fortsatt, og Åpenbaringsboken avslører at like før Kristus kommer tilbake, vil denne kontrollerende, usikre, sjalu og verdiløse ånden få en siste maktdemonstrasjon før den går under. Johannes beskriver det som et dyr med syv hoder og ti horn som stiger opp av havet.

Så sto jeg på sanden ved havet og så et dyr stige opp fra havet. Det hadde sju hoder og ti horn, og på hornene hadde det ti kroner, og på hodene hadde det et bespottelig navn. —Åpenbaringen 13:1

Dette dyret får stor makt og myndighet over alle folkeslag, og hele verden

tilber og underordner seg dyrets makt.⁴⁹ Denne dyriske makten står i mot vårt forhold til den Gud som har skapt himmelen og jorden. Den søker å trekke tilbedelse til seg selv.

Grunnen til at dette dyret så lett kan overbevise hele verden om å følge det, er at det går på Duracell-batterier. Det snakker det samme språket vi alle naturlig snakker. Det oppmuntrer oss til å søke vår identitet gjennom det vi oppnår og presterer, og det oppmuntrer oss til å møte Gud på våre egne premisser, bringe vårt eget blodløse offer og forvente at Gud skal innordne seg og ta imot vår tilbedelse. Meste parten av verden er allerede under dette dyrets makt, men er ikke klar over det. Når verden forkaster frihetens prinsipper og vender tilbake til global kontroll gjennom frykt og tvang, vil det bare være en ytre manifestasjon av det som lurte dypt inne i hjertet til hver og en av oss.

Gud sitter ikke med hendene i fanget og gjør ingenting. Han sender et desperat siste budskap for å advare verden mot å overgi seg til denne dyriske makten. Det kommer i form av tre budskap. Det første budskapet kaller på menneskeslektens oppmerksomhet og minner oss om at vi skal tilbe den Gud som har skapt himlene og jorden. Det peker på Jesu offer og minner oss om at Kains offer aldri kan bli godtatt av Gud. Vi kan aldri gjøre oss fortjent til Guds gunst, for frelsen ble kjøpt for oss gjennom Lammets blod.⁵⁰

Gud minner oss så på en svært viktig sannhet. Han formulerer det på denne måten:

En annen engel fulgte etter og sa: "Babylon er falt er falt, den store byen, fordi hun har fått alle nasjoner til å drikke av vredesvinen fra sitt horeliv." —Åpenbaringen 14:8

Hvorfor bruker Gud begrepet Babylon? Når vi ser gjennom Bibelen, finner vi at det var Nimrod som bygde byen Babylon. Nimrod var en interessant karakter. Bibelen forteller oss: "De første sentrene i hans rike var Babylon, Ereke, Akkad og Kalne i Sinear."⁵¹ Nimrod er det første registrerte

49 Åpenbaringen 13:2,7,8

50 Åpenbaringen 14:6,7

51 1. Mosebok 10:10 NIV

mennesket som etablerte sitt eget rike. Det er også interessant å merke seg at Nimrod på et tidspunkt giftet seg med sin egen mor – en dysfunksjonell familie, uten tvil! Det er også antydninger om at Nimrod drepte sin far for å gifte seg med sin mor. Uansett var Nimrods hjem ikke grunnlagt på prinsippene i Guds rike, der familierelasjoner er hellige.

Nimrods manglende trygghet i hjemmet var så stor at han begynte å bli kjent for det han gjorde, snarere enn for hvem han tilhørte. I 1. Mosebok kapittel 10, lister Bibelen opp menneskehetens slektstavler. Hver mann ble identifisert ut fra hvem hans far var. Deres identitet ble etablert gjennom deres familierelasjoner. Dette er slik Guds rike fungerer. Nimrod ble imidlertid kjent for å være en mektig jeger og en mektig hersker.

Han var en mektig jeger fremfor (imot)⁵² Herren; det er derfor det sies, "Som Nimrod, en mektig jeger fremfor (imot) Herren." De første sentrene i hans rike var Babylon, Erech, Akkad og Kalne i Sinear. Fra det landet dro han til Assyria, der han bygget Nineve, Rehobot-Ir, Kalah og Resen som ligger mellom Nineve og Kalah; det er den store byen. —1. Mosebok 10:9-12 NIV

Nimrod, som var drevet av sin usikkerhet, følte et behov for å bevise seg selv. Så han begynte å bygge byer, og deretter begynte han å bygge hærer for å erobre omkringliggende familiestammer. En skarpsindig historiker bemerker følgende:

Tidligere herskeres autoritet har hvilt på følelsen av slektskap, og høvdingens myndighet var et bilde på foreldrekontroll. Nimrod, derimot, var en hersker over et territorium, og over menneskene i den grad de var dets innbyggere og uavhengig av personlige bånd. Hittil hadde det vært større stammer – familier – Samfunn; nå var det en nasjon, et politisk fellesskap – Staten.⁵³

Nesten hele verden har i dag fulgt i Nimrods fotspor. Dagens regjeringer er politiske og territorielle, ikke stammestyrtede og nomadiske.

Det er interessant å legge merke til hvordan Nimrod gikk fram for å bygge

52 Ordet *fremfor* kan også leses *imot*.

53 A.T Jones, *Empires of the Bible* (Review and Herald Publishing, 1904), s 51.

opp dette politisk statssystemet. Gud har betegnet dette systemet med den første byen han bygde, som ble kalt Babylon. Legg merke til essensen av hvordan Babylon utvikler seg i menneskehjerter:

1. Det starter hos barn som har blitt fremmedgjort fra sine fedre.
2. Deretter, som følge av den usikkerheten som oppstår, søker de hele tiden anerkjennelse.
3. Denne trangen til anerkjennelse driver ofte disse menneskene til desperate tiltak for å kompensere for sin tomhet og verdiløshet.

Dette er den hemmelige ingrediensen som gjør Babylons vin så avhengighetsdannende. Hvor mange av oss har ikke vært plaget av følelsen av å være ubrukelig, eller av å ville bevise for andre at vi har det som skal til? Hvor mange av oss har ikke følt at våre anstrengelser for å behage Gud har vært en total fiasko, og at det ikke lenger er noen vits i å prøve? Hvor mange av oss har ikke vært fanget i en maktkamp på jobben, på skolen eller i kirken, og hørt eller sagt sinte eller skarpe ord i selvforsvar eller i et forsøk på å utvide våre egne små kongedømmer? Drikker ikke hele verden av dette begeret? Hvis vi handler på en slik måte, er vi da ikke i sannhet Babylons slaver?

Så hva betyr at Babylon faller? Uttrykket "Babylon er falt" kommer direkte fra Jeremia 51:8, og finner sin kontekst i Jeremia, kapitlene 50 og 51.

I Jeremia, kapittel 50, beskriver Gud sitt folk som tapte sauer som har blitt ført på villspor og som har glemt sitt hvilested. Guds folk blir bokstavelig talt holdt fanget av Babylon, og mange av dem har glemt sitt sanne hjem, sitt hvilested.

Men Gud har ikke glemt sine barn. Han gir følgende vakre løfte:

Så sier Hærskarenes Herre: "Israels barn er undertrykt, sammen med Judas barn. Alle de som tok dem til fange, har holdt dem fast. De nekter å la dem fare. (34) Deres Forløser er sterk, Hærskarenes Herre er Hans navn. Han skal sannelig føre deres sak, for at Han kan gi landet hvile, men gjøre innbyggerne i Babylon urolige. —Jeremia 50:33,34

Deretter, i kapittel 51, leser vi følgende:

Flykt ut fra Babylons midte, hver og en må redde sitt liv! Bli ikke utryddet ved hennes syndeskyld, for dette er tiden for Herrens hevning; Han vil gjengjelde henne. (7) Babylon har vært et gullbeger i Herrens hånd som gjorde hele jorden beruset. Nasjonene har drukket av hennes vin; derfor er nasjonene gale. (8) Plutselig er Babylon falt og ødelagt. Hyl over henne! Hent balsam for hennes smerte; om hun på den måten kan bli helbredet. (9) Vi ville ha helbredet Babylon, men hun er ikke helbredet. Forlat henne, og la hver og en av oss dra til sitt eget land; for hennes dom når til himmelen og er løftet opp til skyene. (10) Herren har ført frem vår rettferdighet. Kom, la oss kunngjøre Herren vår Guds verk i Sion. — Jeremia 51:6-10

I dette kapitlet er Guds folk i fangenskap hos Babylon. De har blitt ført vill, men Gud kommer til å utfri dem, ikke fordi de er verdige, men fordi de er Hans barn.

Selv om uttrykket "Babylon er falt" er et utsagn om dom og fordømmelse, er det samtidig et løfte om frihet for Israel, fordi Babylon hadde holdt Israel fanget.

Babylons fall, som vi finner i den Andre Engelens Budskap, frigjør det åndelige Israel fra usikkerhet, verdiløshet og den kontrollerende ånden som tvinger oss til å synde. Når vi erkjenner at vi er akseptert i Den Elskede, at vi virkelig er Guds barn gjennom Jesu offer, blir all vår usikkerhet og verdiløshet feid bort, og vi står frie som Guds barn.

De Tre Englers Budskap kalles også Elias-budskapet, og det er ingen tilfeldighet at den siste delen av dette budskapet i Malaki 4:6 sier at Gud vil vende fedrenes hjerter til barna og barnas hjerter til fedrene. Med andre ord vil kraften i dette budskapet utløses når vi virkelig tror at vi er Guds barn, ikke på grunn av noe vi har gjort, men på grunn av det Jesus alene har gjort for oss.

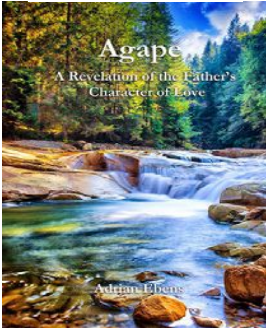
Forlat Babylon og hennes Duracell-prinsipper. Forbli ikke lenger en tjener, men rop "Abba Far" og vit at du er Hans elskede barn. Gjennom Kristus er

vi frie.

Andre bøker tilgjengelig på **fatheroflove.info**

tilgjengelig for nedlasting også som audiobøker

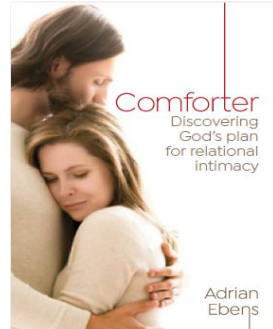
Agape

Ta en dypere titt på Bibelens bevis på at Gud i Det Gamle Testamente er den samme som Jesus åpenbarte i Det Nye Testamente. Boken er en detaljert og systematisk undersøkelse av de fakta som gir en direkte måte å se på flere av Bibelens fortellinger på som tidligere ikke har vært vurdert. På ca. 300 sider, er dette en seriøs lesning for de som virkelig leter etter svar.

Original Love

Ekteskapet som institusjon er alvorlig truet. Hvorfor har så mange mennesker dårlige erfaringer med ekteskapet og parforhold generelt? "Original Love" ser på det opprinnelige parforholdet som er beskrevet i Bibelen, for å se hva vi kan lære slik at vi kan forbedre og berike våre egne relasjoner. 44 sider fullpakket med viktige prinsipper for et levende ekteskap.

Comforter

Adam sto overfor et valg da hans kone kom med den forbudte frukten til ham. Da han valgte å følge henne og spise av frukten, forkastet han sin Skaper. Hvem skulle nå være hans kilde til trøst? Hvordan forandret syndefallet ekteskapsrelasjonen og påvirket seksualitetens gave? Oppdag Guds plan for relasjonell intimitet. 174 sider.

Millioner og atter millioner av mennesker sliter med depresjon hver eneste dag. Motivasjonen til å fortsette blir vanskeligere og vanskeligere, og mange leter etter en vei ut.

De giftige virkningene av verdiløshet kommer fra en vurdering av oss selv som ikke gode nok, ikke godt likt og ikke til særlig nytte. De fleste selvhjelpsbøker forsøker å løse dette ved å oppfordre folk til å elske og skjemme bort seg selv, og fortelle seg selv at de er spesielle.

Denne metoden forbigår fullstendig det grunnleggende menneskelige behovet for velsignelse: En foreldrefigur eller mentor som snakker velsignende ord inn i vårt liv. Ingenting kan erstatte denne kraftfulle opplevelsen av å bli fortalt at vi er elsket av noen vi respekterer og beundrer.

Vår Far i himmelen ønsker å fortelle oss dette hver dag, men Satan har forblindet mange i verden til å lete etter verdi andre steder; de er blitt døde for Faderens vidunderlige velsignelse – at du er Hans elskede barn.

